KATILIM

YENİ NİSAN 1989 SAYI: 2 KDV. Dahil 1000 TL.

Merhaba,
Uzunca bir aradan sonra gecikmeli de olsa yeni bir sayıda yine birlikteyiz. Nasıl oldu da iki aydan fazla bir süreyi ayrı, ayrı geçirdik diye düşündüğümüzde; yanıtı tatilde ve bütünlemelerde aramak gerekli. Çünkü Yeni Katılım'ı çıkartanlar olarak, bizler de aynı siz, okurlarımız gibi öğrenciyiz. Akademik takvim bizim çalışmamızı doğrudan etkiliyor.
Çıkışımızı geciktiren ve zorlaştıran bir diğer neden ise başdöndürücü bir hızla artan maliyetler. ANAP hükümetinin yerel seçimlerde uğradığı hezimetten sonra kağıt fiyatlarına yaptığı büyük zam hepimizce biliniyor. Sırtını ODTÜ öğrencileri dışında hiçbir finans kaynağına dayamayan Yeni Katılım tüm bu zorluklara sizden aldığı güçle karşı koyuyor.
Dergilerde insanlar gibidir. Özellikle bizim dergimiz. İyiniyetli görüş, öneri ve eleştiriler yetkinleştirir dergiyi Okuyucuları tarafından sahiplenen bir dergi daha cesaretli olur, coşkusunu yitirmez, gelişimi hızlanır. İlk sayımızın ardından okuyucularımızdan gerek yazılı, gerek sözlü olarak yoğun öneri ve eleştiriler aldık. Yazı Kurulu'muz ateşli tartışmalara sahne oldu. Bu süreç bize kıvanç veriyor, cesaret veriyor. Üçüncü sayıda buluşmak umudu ve inancıyla,

Yeni Katılım

İÇİNDEKİLER

Dergimizde çıkan yazılarda ileri sürülen düşünceler yazarlarına aittir.

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : **ERKAL EREN...** Genel Yayın Yönetmeni **SERDAR YILDIZ** Kültür Sanat Sorumlusu **ARAS ÖZGÜN** Mali Sorumlu **ERGÜN KILIÇ** Haber Sorumlusu **ATTİLA GÜNEY** Teknik Sorumlu **ÖZLEM KAVAK** İlan Koşulları : Arka dı;ş kapak 250.000 TL. Arka iç kapak 200.000 TL. iç sayfalar tam 150.000 TL. Yarım sayfa 75.000 TL. Çeyrek sayfa 35.000 TL. Adres : Uzunselvi Sokak. 13/11 İçcebeci-ANKARA Dizgi: **DEĞİŞİM AJANS** Baskı : **BÜRO 86** Konur sok. No: 73/A ANKARA

GÜNLÜK GÜNLÜCE GÜRLEYİK SARIÇİÇEK

Barış AKÇAN

Yukarıdaki sözcükler bir şiirin dizelerinden alınmış değil. Güzel yurdumun güzel köşeleri...

Siz hiç yeşille mavinin anlatılamayacak kadar içten dost olduğunu gördünüz mü? Ben gördüm Günlüce'de... Günlüce, Marmaris'e 4 km uzaklıkta. Geçen yaz tatilimi orada geçirdim, ailemle birlikte. Sabah saat 8'den akşam 21'e kadar yeşil bizi bıkıp, usanmadan koynuna aldı. Orman bitiyor, deniz başlıyor, yeşilden çıkıp mavinin içinde buluyorsunuz kendinizi. Orman işletmesi güzel bir orman parkı yapmış orasını. Küçücük dereler, üzerinde ağaçtan yapılmış köprücükler. 4-5 tane emme basma tulumba, su almak için sıraya girenler, su basmak için yarışan küçücükler. Yalaklarında karpuzlar soğutulmak için bırakılmış; üzerlerinde sahiplerinin isimleri kazılı. Soğuğa dayanamayıp, parçalananları görüyorsunuz.

Parkın bekçisine soruyorum; ağaçlar Günlük ağacı imiş. Elde edilen zamk kötü kokuları bastırmak amacıyla kullanılıyormuş. Yapraklarını ellerinizle sıktığınızda mis gibi kokuyor.

Ağaçların tepesinden kuş yuvaları var. Küçücük kutucuklar. Hiç kuş girdiğini görmedim içlerine. Yeşilin her tonunu taşıyan kuşlarla günlük ağaçları insanlara aldırmadan dostluklarına devam ediyorlar...

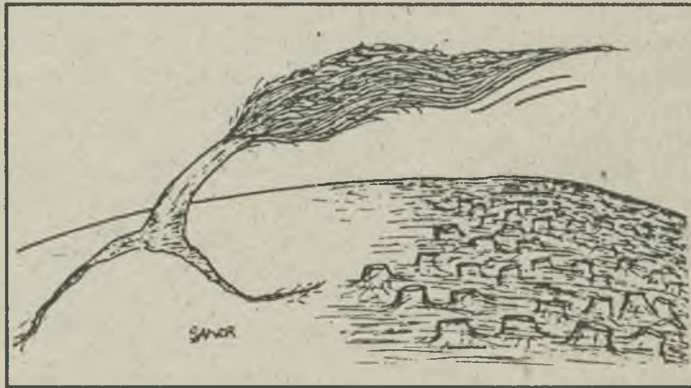
Ah cırcır böcekleri, biraz sussanız ne olur?

Yiyeceklerini kapanlar dolduruyor ağaç altlarını.

Kimi ateşini yakıyor mangalda ızgara için, kimi karpuzunu kesiyor. İkindiye doğru çöplerini çaktırmadan savuranlar var. Günlük ağaçlarının üzüldüğünü görür gibi oluyorsunuz. Sanki çirkinliği, kötü kokuları bastırırım, sen üzülme der gibi halleri var. Ah biraz doğaya saygılı olabilsek!

Motora bindik Sedir Adasına gidiyoruz, kıyıyı takip ederek. Karşımız orman değil, denizi yeşile boyamışlar sanki. Bazı yerlerde yeşille mavi dostluklarını bozmuşlar. Dalgalar ağaçların altını oymuş, bazılarını uzatıvermişler boylu boyuna. Mavinin yeşili vahşice okşadığını görüyorsunuz. Sedir Adası Zeytin ağaçları ile dolu, sayısız zeytin taneleri, kimbilir kimin sofrasını süsleyecek bir kaç ay sonra.

Yöreyi bilen bir yaşlı amca "Alamanlar bombaladı İkinci Cihan Harbinde bu adayı, zeytin ağaçlarını

mahvettiler, tarihi harabeleri de" diyor. Almanlar Yunan Adası [illegible]ıp bombalamışlar Sedir Adasına, veri-vermişler topları zeytin ağaçlarının üzerlerine. Barış'ı simgeleyen Zeytin dalı ve top gülleleri. Ne ilginç değil mi?

Bir kıyı ki ufku orada, boya kalemlerinin en mavi koyuluğunu orada görüyorsunuz. Bu da ne biçim kum? Birazcık alıyorum naylon torbaya. Motorun sahibi "Bırak ağabeysinin, götürme, yasak" diyor, yalvaran gözlerle. Yasak sözcüğünü ilk kez orada seviyorum. Herkes almış bir zamanlar, şimdi azalmış. Kum değil, hayvan fosilleri imiş...

Yarabbi deniz ne kadar sessiz, ne kadar berrak. Ölü mü acaba?

Ölü deyince Ölüdeniz kaçımızın aklına gelir? Tanrım denizi nasıl da böylesine köleleştirdin, hangi kelepçeleri vurdun bileklerine, yalçın kayalıkların sonunda bu ne sessizlik, bu ne uysallık? Anlatmakla nasıl biter? O güzellik, o tatlılık, o canayakınlık. Yüzme bilmeyeni bile ana sıcaklığı ile alıyor kucağına.

Orman derken kalktık gittik uzaklara, ta uzaklara... Geri dönelim isterseniz. Vuralım İç Anadolu'ya. Dağ insanı vahşi mi ne, kırmış geçirmiş ormanları, her yer kel, bozkır. Yoksa deniz kenarındaki ormanlar mı tükenmemeye and içmişler?

Ben Batı Karadeniz Bölgesinde küçük, şirin bir kasabada oturuyorum. Adı Safranbolu. Gürleyik Safranboluya 11 km uzaklıkta. Çok güzel bir orman. Kışın beyazın en bozulmamışı, yazın yeşilin en yazılmamışı orada. Denizi küçültmüşler, birkaç yüz met re kareye sığdırmışlar, koymuşlar yeşilin ortasına. Bir yanda yakan, bir yanda yapan el. Düşünen beyinlere, usta ellere selâm...

Ben Sarıçiçek Dağını uzaktan gördüm. Babama götür beni Sarıçiçeğe dedim. Ağaçlar bir başka düzgün, doğa bir başka tatlıymış orada. Babam: "Daha küçüksün, yeşilde boğulursun" dedi. Sarıçiçeği görmek için babamın gözünde büyümeyi bekliyorum... Tam 19 yaşındayım!

YİNE YÖK

Göktan DURAL

YÖK'ün çalışmaya başlamasının üstünden yedi yıl geçti. Bu yedi yıl içinde YÖK, siyasal toplumun belli bir kesiminden ve üniversite bileşenlerinden çok yoğun eleştiriler aldı. Öğrencilerin örgütlenmesiyle hoşnutsuzluk eyleme dönüştü ve alternatif yasalar önerildi.

Türkiye üniversite tarihinin belli bir dönemine damgasını vuran YÖK nedir? YÖKen özlü tanımıyla, üniversiteli gençliğin, üniversitelerdeki eksiklik ve aksaklıkların giderilmesi görüngüsü altında, denetim altına alınmasıdır. Üniversitelere ilişkin daha önceki yasalar 1948, 1980 ve 1973 yıllarında çıkarılmıştı. Bu tarihler, toplumdaki her olağanüstü yönetimin, üniversiteyi kendi görüşleri doğrultusunda yönlendirmeye çalıştığını gösteriyor. 1980 sonrasında süreç, Yüksek Öğrenim Yasası'nın Milli Eğitim Bakanlığınca kurulan çalışma gruplarında tartışılmasıyla başladı. Daha bu aşamada duyarlı üniversite yöneticilerinden tepkiler geldi. Türkan Akyol, rektör ve dekanların devlet başkanınca seçilmesi, üniversite senatolarının sadece bu tarzla seçilen dekanlardan ve rektörlerden oluşması, siyasi iktidarların tahribat yapmasına imkan hazırlayacaktır." derken, Karadeniz Teknik Üniversitesi Senatosu, tasarının, üniversitenin kendini yönetme yetki ve hakkını geri aldığını söylüyordu. Derken, 6 Kasım 1981 günü Yüksek Öğrenim Yasası yürürlüğe girdi ve girmesiyle tepkiler yoğunlaşmaya başladı. İlk olarak Ankara'dan 901 öğretim görevlisi üniversiteler arası kurula yolladıkları mektupla, ardından 1887 öğretim görevlisi bir ortak açıklamayla tepkilerini duyurdular. YÖK cevabını geçiktirmedi; ilk üç ay içinde 330'u ODTÜ'den, 1253 öğretim görevlisi üniversitelerden atıldı.[1]

Türkiye Üniversite tarihinin belirli bir dönemine damgasını vuran YÖK nedir? YÖK en özlü tanımıyla, üniversite ve üniversiteli gençliğin üniversitelerdeki eksiklik ve aksaklıkların giderilmesi görüntüsü altında denetim altına alınmasıdır.

YÖK'ün öğrencileri bağlayan yönü, görünürde, çalışan öğrencileri ya okul ya iş seçeneğiyle başbaşa bırakan devam mecburiyeti, harçlar ve sınıf geçmeyi zorlaştıran hükümler olarak belirmişti. Daha sonra öğretim üyelerinin atılması sırasında oluşan tepkiyi yumuşatmak ve toplumda sempati uyandırmak amacıyla, hiçbir altyapı oluşturulmadan arttırılan kontenjanlar, tanınan ek sınav hakkı, ve afla kapasitenin taşıyamayacağı ölçüde öğrenci yığılmasını eritmek amacıyla kitlesel atılmalar başladı. Atılımların ikinci bir işlevi öğrencilerin üzerinde çok etkili bir baskı oluşturmasıydı. 1984/85 ve 1985/86 öğ retim yıllarında toplam 80000 öğrencinin üniversitelerden kaydı silindi[2]

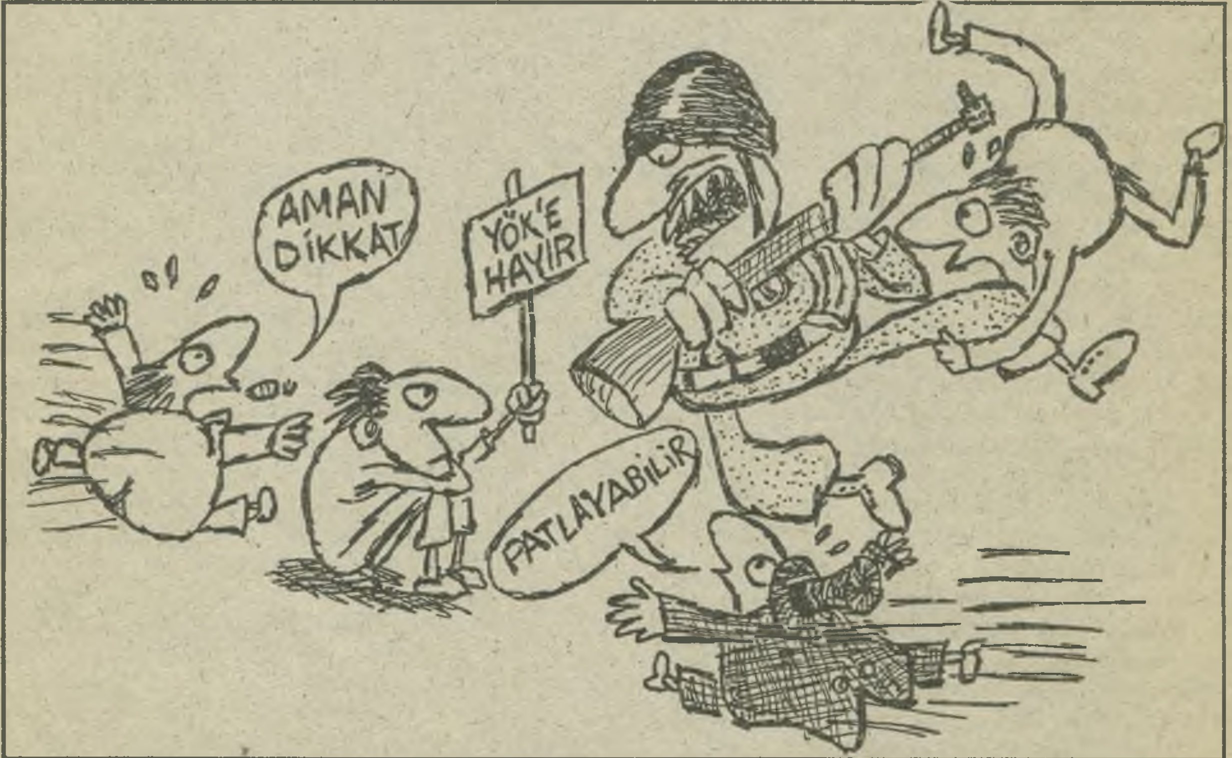

YÖK nedir dedik. YÖK politik rejimin köşetaşlarından biridir. 1980 sonrası yaratılan sessizlik ortamında geleceğin devinimsiz, eleştirisiz, edilgen toplumunun temelleri atılmak istendi. Bu da siyasal toplumu alabildiğine sınırlandırıp, kitleleri siyasal yaşamdan uzak tutacak mekanizmaların yaratılmasıyla mümkündü. Bu koşullarda, en büyük darbe-

lerden birini, iktidarlara her zaman ayak bağı olan üniversitenin yemesi kaçınılmazdı. YÖK'le bilimsel, mali, akademik özerklik kaldırıldı, binlerce öğretim üyesi üniversitelerden uzaklaştırıldı, kalanı da pasifize edildi.... Şu yönü de kesinlikle belirtilmelidir ki, üniversite öğretim üyelerinin; bilimsel çalışma ve araştırmaları, öğrenim ve eğitimi, yan tutmadan, hiçbir endişeye kapılmadan özgürce yapabilmeleri için herşeyden önce kendilerinin mesleki güvenceye sahip bulunmaları şarttır. Mesleğini kaybetme kuşkusu içinde olan ve kendini güvencede görmeyen bir öğretim üyesinden bilimin gerekleri beklenemez. Oysa üniversiteler yalnızca günlük teknik gereksinimleri karşılayana bir yüksek okul durumunda da değildirler; ülkenin içindeki ve dışındaki bilimsel hareketleri ve gelişmeleri izlemek ve incelemek, kurumlar hakkında bilimsel araştırmalar, değerlendiremeler ve eleştiriler yapmak, böylece ülkenin bilimsel, teknik, ekonomik, sosyal, kültürel ve hukuki gelişmesine katkıda bulunmak zorundadırlar. Bu günün üstüne çıkamayan, yurttaki hareketleri izleyip eleştirmeyen, bilimsel verilere yayınlama gücünden yoksun ve yalnızca olanı öğretmekle yetinen yaratıcılık gücü olmayan kuruluşlar, adı ne olursa olsun, gerçek anlamda üniversite sayılamazlar." [3]

YÖK, yoğun sınavlarla, sınıf geçme güçlüğüyle ve buna karşı atılmaların kolaylaştırılmasıyla öğrenciye göz açtırmamayı hedeflemiş, öğrenciler bilimin kendilerine sunulan kalıpları için de ağır bir çalışma ve sınav maratonu içine sürüklenmiş, içinde yaşadıkları toplumda gelişen olaylardan kopuk, neme lazımcı, yoz ve yitik bir özenti yaşamını seçmiştir. Oysa üniversite genci bilimsel düşünme ve davranma yetisine ulaşmış olarak mezun olmalıdır. Dünyayı tanımanın, bilgi gereçlerini bilimsel olarak işlemek için gerekli kavram kalıplarını arayıp bulmanın, bunları yaşama geçirebilmenin, hayat karşısında belirli bir tavır alabilmenin tek gereği budur.

6 Kasım 1981'den bugüne YÖK yasasının uygulanmasıyla yasadaki onlarca çelişki ortaya çıktı, aynı maddeler farklı kişi ve kurumlarca farklı yorumlandı, yönetmelikler rekor düzeyde değişti, kısaca öğrenci bir kobay, bir deneme tahtası, bir prototip oldu. Bugün siyasal iktidar laçka olmuş bir YÖK'ü hala savunmak yerine, sessiz üniversite ortamını sürdürebilmek için birtakım manevralar içindedir. Gelinen nokta toplumun her kesiminde YÖK'e karşı çok güçlü bir istek ve irade yaratılmasının sonucudur, bu irade birtakım tavizlerle kırılmak isteniyor. Biz hedefimizi özetledemokratik üniversite olarak koymuştuk, mücadelemiz bu hedefe ulaşıncaya kadar sürecektir.

1) Bilim ve Sanat Nisan 84
2) ÖSYM dökümentasyon birimi, 1986
3) Anayasa Mahkemesi'nin ODTÜ'nün kuruluş yasasının bir maddesinin iptali için verdiği karardan, Anayasa Mahkemesi kararlar dergisi, Ankara 1977, Sayfa187.

YURTLARIMIZ ÜZERİNE

Güngör GÖZDE

12 eylül ile birlikte tektipleşme sürecine girildi. Bunun en belirginlerinden biride öğrenci gençliğin Zapt-u rapt altına alınıp kişiliklerinin tektipleştirilmesi sürecidir.

Öğrencilerin kültür etkinliklerini yaptıkları alanlardan, barındıkları yerlere kadar, her alan yoğun denetim ve müdahale altında tutuluyor. Bu denetimlerini, baskılarını haklı çıkarmak kitle tabanı kazanmak için gençliğin anarşist olduğu demagojisini'de çok işleyip gençliği bir dönemin günah keçisi ilan etmedilermi?

Bu yazımızda, Üniversitelilerin barınaklarından konuyu biraz daha darlaştırıp, yurtlardan daha doğrusu bizim yurtlarımızdan söz edelim.

ODTÜ yurtları yaklaşık 4500 kapasitelik olup, heryıl artan öğrenci sayısına cevap vermekten uzaktır. Yurtlarda barınanlar şanslı kişilerdir. Birde yurda başvurmuş kabul edilmemiş veya kısa bir süre yurtta kalıp atılmış, orada burada barınanlar vardır ki onlar ayrı bir yazı konusu yapılmalıdır.

Yurtlar, birincil olarak yönetmelikle gözetim ve baskıya uğruyor. Ayrıca yurtlarda çalışan işçilerde, öğrencinin denetlenmesi için kullanılabiliyor. Özellikle memur kadrosunda bulunan bu işçilerin, tekrar işçi kadrosuna alınmalarının sözkonusu olduğu şu günlerde 200 kişilik işçi kadrosu verildi. Bu kadro torpilli ve amirlerin işine daha çok yarayanlara dağıtıldı. İşçi kadrosunda olanların daha fazla hak sahibi olması diğer memur kadroluları da şevklendirmekte ve yeni gelecek işçi kadrosundan yararlanmak için amirlerine karşı daha özverili davranılmaktadır. İşçilerin Sınıf bilinci onları birlik olmaya ve hakları olan işçi kadrolarını mücadele ederek hepbirlikte kazanmalarını sağlayabilirdi. Fakat bugün işçiler bilinçleri bulanıklaştırıldığından bu haklarını sanki amirlerinin bağışı imiş gibi görüyorlar. Asıl işçi olması gerekenleri memurlaştıranların suçlu olduğunu göremiyor veya görmek istemiyorlar. Çünkü en ufak bir hak mücadelesinde yine anarşi hortladı demagolojisi kullanılacaktır.

Yurt müdürleri, sıksık yurtlarda mıntıka kontrolüne çıkıp, köşe bucaktaki tozları bahane ederek işçilere kızmaktadır. Morali bozulan işçilerin öğrencilerle diyaloğu da sinir harbine dönüşebiliyor. Bu zaten yurt müdürlerin istemi ve planı doğrultusunda oluyor. Ayrıca yurt müdürleri odaların duvarlarındaki el ve ayak izlerinin duvarları kirlettiğini buraların badana edileceğini söylüyorlar. Bu badana paralarının da o odadaki duvarı kirleten kişiden alınacağını tesbiti mümkün olmayan durumlarda, bütün oda elemanlarından alınacağını söylüyor ve bu tesbitin işçiler tarafından yapılmasını istiyorlar. Bu durumda işçilerle öğrencilerin arasını açmak için diğer bir yöntemdir. Çünkü yurtlara girişte zaten sabit giderler adı altında her öğrenciden 20000 TL alınmaktadır. Birde duvarları kirletenlerden para alınmasına akıl erdirmek güç.

Gelelim yönetmeliğe; Yönetmeliğin amaç başlıklı ikinci maddesinde yönetmeliğin amacının öğrencilerin yurtlarda toplumsal ve kültürel gelişmelerine yardım etmek sağlıklı temiz ve huzur içinde barınmalarını imkanlar nisbetinde sağlamak için usul ve esasları belirlemektir deniyor. Yurtlarda kültürel ve sosyal gelişimi sağlamak adına ne yapıldığını bilmek isteriz. Açıklanırsa seviniriz.

Yurtların işlemesindeki bozukluk yönetim organlarının oluşturulmasında da kendini gösteriyor. 7 kişilik yurtlar yönetim kurulu içerisinde yurtlar müdürü bir yurt müdürü, dört öğretim elemanı ve kültür işleri daire başkanı varken, bir tek öğrenci temsilcisi bulunmamaktadır.

Peki;11. Maddeye ne demeli "Yurtlarda kalma süresi İngilizce hazırlık sınıfı okuyanlar için 5 yıl, diğerleri için en fazla 4 yıldır. Bu süre içerisinde öğrenimlerini bitirmemiş olanların yurtla ilişkileri kesilir". Öğrenci, yarım dönem okulu uzatacak olsa, barınaksız kalacak. Bu maddeyi koyanlar, ev bulmanın onu insan yaşaması için uygun hale getirmenin ne kadar zor ve pahalı olduğunu bilmeliler. Hele bu evi yarım dönem için kuracak olmak öğrenci için büyük yüktür.

Gelelim disiplin cezalarına; "Yurtlarda barınan öğrenciler yurdun içinde ve dışında öğrenciliğe yakışan onurla hareket etmek

ve öğrenciliğe yakışmayan her türlü hareketten sakınmakla yükümlüdür"

Öğrenciliğe yakışmıyan tavırların neler olduğunu belirleyenler de öğrencilikle ilişkisi olmayanlar. Bu öğrenciliğe yakışmayan hareketlerden birkaçını görelim "ziyaretçilerini bu amaçla ayrılmış yerler ve zamanlar dışında kabul etmek", "kantin, yatakhane, banyo ve okuma salonları ile diğer çalışma ve dinlenme alan ve salonkavram, kimin için sakıncalı olmamalı? Ayrıca içerisinde sosyal bilimlerin de olduğu bir üniversitede yayın yasağını anlamak mümkün değil.

Bakalım kimler kesin yurtdan çıkarma cezalarına çarptırılacak; "üzerinde veya kendi kullanımına bırakılmış yerler ile yurt bina ve eklentilerinde... hançer, pala, kılıç, topuz... bulundurmak" yüzünüzdeki tebessümü görür gibiyim. Nükleer silahlarda indikarşı veya yönetimin bir kararını protesto amacıyla herçeşit gösteri düzenlemek, gösteriye katılmak, boykot eylemine iştirak etmek, bu konularda öğrencileri kışkırtmak, yurt yöneticisinden izin almadan yurt içinde toplantı veya tören düzenlemek, söylev vermek" kısaca şuna politika yapmak, hak aramak, söz hakkı istemek yasak, politika bizim işimiz desenize.

"Rektör yurtlarda kalmalarını

larına girip çıkmada yurt yönetimince belirlenen zaman tablosuna uymak","yurttan ayrılırken veya yurt yönetimince gerekli görülen zamanlarda dolap, sandık, ve bavul gibi özel eşyalarını yurt yönetiminin denetimine açık bulundurmamak." Nerede kaldı anayasal hakkımız olan özel yaşamın gizliliği ilkesi. "Yurt idaresince sakıncalı görülen yayınlarla, yasaklanmış yayınları yurda sokmak" Yurt idaresince sakıncalı görülen yayın ne demektir.Yurt idarecileri hangi yayınların sakıncalı olabileceği konusunda yeterli bilgiye sahipler midir? Sonra sakıncalı olmada göreceli bir rimlerin söz konusu olduğu çağda, bizler bu antik değerdeki aletleri bulunduranlara ödül verilmesi gerektiğine inanırken, yurtlar yönetim kurulu onları yurttan atmayı düşünüyor.

Daha neler var bakalım; "Ne sebeple olursa olsun, görevlilerin görevlerini yapmasına engel olmak" Bu kadar keyfi bir gerekçeden dolayı atılmanın olabilmesinin öğrenci üzerinde doğuracağı baskı ve tedirginliği anlamak güç değildir.

"Yetkililerden izin almaksızın ve yasalara aykırı şekilde üniversite veya yurt yönetim veya yöneticilerinin herhangi birine herhangi sebeple sakıncalı gördüğü öğrenciler ile bu durumları yetkili ve ilgili makamlarca bildirilen öğrencilerin yazılı emirle yurtlarla ilişkilerini kesebilir veya yurtlara alınmalarını yasaklayabilir "Burada konu edilen ilgili makam, Emniyet amirliği olsa gerek.

Ayrıca yurtlarda öğrencilere dayatılan para yükü çok ağır. Yurda ilk kayıt yaptıran 50 bin lira depozit, 20 bin lira zorunlu giderler ve 2 aylık peşin 20 bin lira yurt ücreti toplam 90 bin TL bulundurmak zorunda. 90 bin lira yoksa yurtta yok. Git derdini Marko Paşa'ya anlat.

BAŞKA BİR SORU

CİNSELLİK

Serdar YILDIZ

Tarih boyunca cinsellikle ilgili ahlâk düzenlemeleri en sıkı yasakları ve engellemeleri taşımıştır. Ancak Batı toplumlarında cinsellikle ilgili belli bir rahatlama görülüyor. Bu da cinselliğin bir meta haline gelmesine neden oluyor.

Din baskısının yeni bilimsel gerçekliklere en koyu gericilikle karşı koyduğu ülkelerde bile, bireyler etkilenmekte, ticari amaçlı cinsel sömürüye rağmen yeni bir ahlâk anlayışı gelişmektedir. Bu da cinsel sorunların suyüzüne çıkma nedeni oluyor.

Kırsal kesimde aynı iklim ve toplumsal koşullarda, aynı toprak üzerinde omuz omuza çalışan kadın ve erkek için, cinsel konularda baskı, kent uyuşmazlıklarının ve kentsel alışkanlıkların getirdiği çeşitli yönlerini düzenleyen ahlâk ilkeleri, değişen çevre koşulları ile birlikte göç dalgasına katılan insanlar için anlamsızlaşmaktadır.[1]

Bu anlamsızlık, gelişmekte olan Türkiye'nin, hızla değişen koşulları ile birlikte daha da güçlenmekte, derin bir kuşak çatışmasına neden olmaktadır.

Geçen sayıda çıkan anketle devam edelim. "..tamamına yakını (%92) kürtaja karşı değildi. Büyük çoğunluğu eşcinselliğe (%74) ve evlilik öncesi cinsel ilişkiye (%76) hoşgörülü bakıyordu. Yalnızca zina konusunda çok büyük bir görüş ayrılığı vardı."[2]

Aslında bu yazının konusu kimin, neyi, ne kadar hoş gördüğü değil. Cinsellik konunda kesin bir

takım doğrular çizmek te değil. Kabul gören bir takım doğrulardan, bazı sonuçlara ulaşmak ve "insanlar hoşgördükleri şeyleri normal buluyorlardır" önermesinden yola çıkarak bu normallerin hayata geçmesine engel olan duvarları ve duvarların gücünü incelemek.

Öncelikle temel doğruları, kadın ve erkek haklarının eşitliği ve cinseliğin insanın en doğal içgüdülerinden birisi olduğunu açalım.

"Özel mülkiyetin yayılması ve senet birikiminin önem kazanmasıyla anaerkil işbölümü altüst oldu. Mülkiyetin yani zenginliğin sahibi olan erkekler, miraslarının oğullarına geçmesini istediler ve bunda başarılı oldular. Böylece monogami ve ataerkil aile yapısı ortaya çıktı." "eski toplumlar, kadının cinsin devamıyla ilgili bu bağımlılığını aynen kabul ettiler." [3] Kadının aldığı yeni konumu en iyi Rus şair Nekrassov'un dizelerinde görüyoruz.

"Kader size üç acı pay ayırdı:
İlki bir köleyle evlenmek,
ikincisi, bir kölenin annesi olmak,
üçüncüsü , bütün hayatınız boyunca bir köleye itaat etmek."

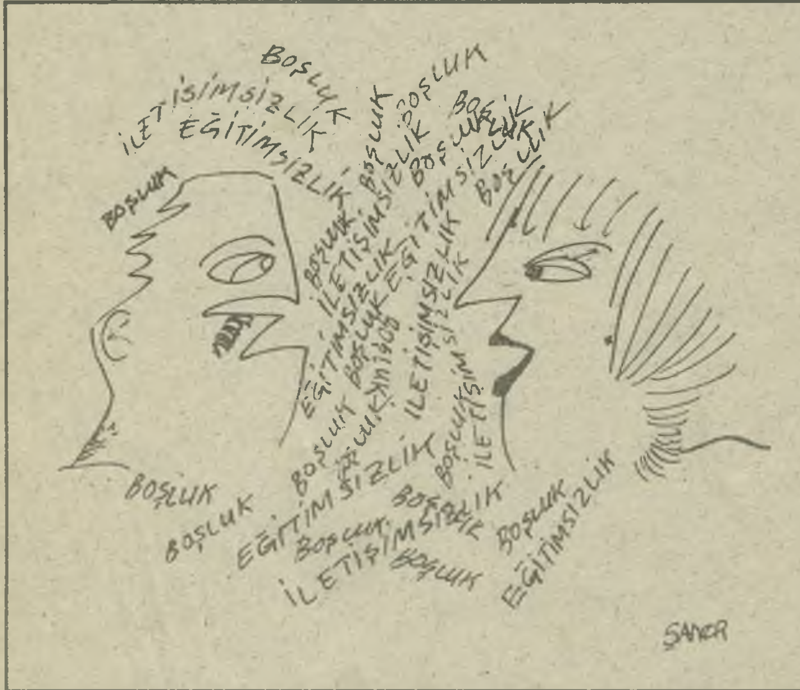
Ya da eski bir kafkas atasözü: Kadın, eşekten çok çalışmalıdır. Zira, eşek saman yer, kadın ekmek.

Kadının bu aşağılanma konumu kapitalizme kadar devam etti. Kadın ve çocuk, emeği ucuz olduğu için tercih ediliyordu ve kadınlarla, çocuklar üretime çekiliyordu. Eski çile aile işbölümünü dağıtıp, "kadını ve çocuğu kocanın otoritesinden söküp alan büyük sanayi, kadının artık köle olmayacağı yeni aileyi yaratıyordu."[4] O yılların bu yıllara kadınların "eşitlik" mücadelesi sürekli kazanımlarla devam etti ve dünyanın aldığı şekillere bağımlı olarak gelişti. Ve farklı şekiller aldı.

Kişinin içinde yaşadığı ekinin, o kişi üzerindeki etkisi onun olaylara bakış açısını etkileyecektir. Anamalcı (kapitalist) toplum birarada çalışabilecek, sürekli tüketici olmaları beklenen insanlar ister. İnsan bir mal durumuna gelmiştir ve insanlararası ilişkiler, birbirinden kopmuş otomatların ilişkisi haline gelmiştir. Mutlu evlilik konusunda yazılan pekçok kitaptaki ideal karı-koca, iyi geçinen bir çifttir. Bu görüş "iyi çalışan görevli" fikrinden pek ayrı değildir. Evlilikteki uyumsuzluğun kökenini cinsel uyumsuzlukta gösteren pekçok kitapta doğru cinsel davranışlar konusunda öğütler veriyorlar. Sevginin cinsel zevkten doğduğu, iki insan birbirini cinsel olarak doyuruyorsa birbirini sevecekleri görüşünde de, iyi üretim teknikleri kullanırsa, yalnız sanayideki üre-

tim sorunları değil, insanların bütün sorunlarıda çözülebilir görüşüyle uyumludur.

Ruhbilimde, sevginin karşılıklı cinsel doyumdan doğduğu yolundaki Freudçu görüş çürütülse de buna inanılmaya devam ediliyor. Burada Freud'un görüşlerinin etkisini abartmamak gerekiyor. Freud'un görüşleri 1. Dünya Savaşı sonrası fikirlerden etkilenmiştir ve bu fikirlerin bir kısmı "Victorya çağı'na" tepki olarak doğmuştur. Anamalcı insan kavramı, insanın doğuştan yarışmayı sevdiği, karşılıklı düşmanlık duygularıyla dolu olduğu görüşünden çıkar. Freud bu karşılıklı düşmanlığı, erkeğin, kadını kazanma hırsıyla dolu olduğu ama toplumsal baskılar yüzünden gerçekleştiremediğiyle açıklar. (Aynı şekilde, iktisatçılar, "kazanma hırsını, Darvinciler "güçlü olan yaşar" kuralını öne çıkardılar.) Son olarak Freud, 19. yy maddeciliğinden etkilendi. Bu maddeciliğe göre zihinsel olgular dışında herşey fizyolojik etkiyle belirleniyordu. Freud sevgi, kıskançlık vs'yi cinsel içgüdünün belirtileri olarak açıkladı. Oysa bu maddeciliği Marx çok önceden aşmıştı. Tarihsel maddeciliğe göre "İnsanı çözmeye yarayan anahtar, ne beden, ne yiyecek, ne de kazanma hırsıdır. İnsanın bütün yaşamı, onun "yaşama biçiminden" oluşur.[5]

Yukarı da yazılanlar çağdaş batı toplumu için bütünüyle geçerli olsada, doğu ve batı kültürlerinin (yada kapitalist ve feodal değerlerin) içiçe yaşadığı toplumumuzda, doğubatı sentezinin bütün olumsuzluklarının vurgulandığı üniversitelerimizde tamamıyla geçerli olduğunu söylemek imkansız. "Sosyo-ekonomik ilişkilerin daha sonraki bir gelişmesi olduğu için cinsel sevgi, üstüne kurulduğu temelin eksik yazılmış niteliklerini kendine toplar, ancak tamamen yeni olan birşey de taşır. Cinsel sevgi, sadece kendisi için varolan bir lüks değildir; içinden kaynaklandığı toplumsal ilişkilere geri döner ve onları değiştirir"[6] Yazının başında da belirtildiği gibi ülkemezde doğu-batı karmaşasının üzerinde gelişen yeni bir ahlâk anlayışı var. Hiç bir sınıfsal temelle belirlenemeyen öğrenciler, geldikleri ortamların değerlerini kendilerinde taşırlar. Ülkedeki bütün politik akımlar, düşünceler (bir kişiyle bile olsa) öğrenci gençlik içinde temsilci bulacaktır. Öğrenciler, doğal olarak toplumun içinde bulunduğu durumun doğal bir aynası olacaklardır. Aynı zamanda öğrenciler, Lenin'in belirttiği gibi aydınların en duyarlı biçimde tepkide bulunan kesimidir. Buradan değişen ahlâk anlayışının öğrenciler içinde daha da vurgulu, çelişkilerinin daha yüzeye çıkmış bir şekilde görüleceği sonucuna varabiliriz. Marx'ın söylediği gibi insanın yaşamı onun yaşama biçiminden oluşuyorsa (bu yukarıda yaptığımız çıkarımlarla uyumludur.) öğrenciler yaşama biçimleriyle uygun ahlâk anlayışlarına sahip olacaklardır. Bu ahlâk anlayışı, toplumun ahlâk anlayışının bir göstergesi olmasının yanısıra, öğrencilerin aydın ve duyarlı bir kesim olması nedeniyle toplumun bir basamak üstünde olacak, doğu ve batı kültürlerinin çelişkisi daha da belirginleşecektir. Göreli olarak toplumun diğer kesimlerine göre daha rahat bir ortama sahip olmakla birlikte, fizyolojik bilgisi kızlık zarının üstüne çıkamayan feodal değerler, aynı keskinliğiyle kendini belli edeceklerdir. "Durum böyle olunca cinsellik kavramını tek başına düşünmemek gerekiyor. Bu yola saptığımız anda bütün toplumsal olguları bir kenara atmış oluruz. Oysa kavram tüm diğer kavramlarda olduğu gibi yaşamın tüm alanlarıyla birlikte incelenmelidir.[7] Ama bu da dergimizin sayfalarına sığamayacak kadar uzun bir yazı anlamına gelmekte. İster istemez cinselliğin, sevgi ile olan bağlantısı dışındaki ilişkiler bütününe bu andan sonra daha az yer vermek durumundayız. Amacımız özellikle, üniversite bağlamında cinselliği incelemek olduğu için çoğunlukla öğrenci yaşamındaki örnekler üzerinde duracağız

Devamı var

DEEP PURPLE "DÜN VE BUGÜN"

Aras ÖZGÜN

Bu yazıyı okuduğunuz günden çeyrek yüzyıl önce bazı insanlar dünyayı değiştirmek için yola çıktılar. Dünyanın değişmesi gerektiğini düşünüyorlardı çünkü varolan haliyle insanlığa kan, şiddet ve eziyetten başka birşey sağlamıyordu. Saçlarını uzattılar çünkü düzeni sürdürenler kısa saçlıydı, yırtık pırtık elbiseler giydiler çünkü kravat takıp takım elbise giyenler dünyanın burnunu boktan çıkartmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Son olarak kendilerine yeni bir ses bulmaları gerekiyordu. Blues olmazdı çünkü ezilmişliği taşıyordu, onlar ise güçlüydüler (en azından öyle olduklarını sanıyorlardı). Caz artık burjuva kültürünün bir parçası haline gelmişti, süslü salonlarda boyalı "karılar" cazla dans ediyordu. Klasik müzikse yüzyıllarca saraylarda dinlenmişti ve elit tabakanın güllük gülistanlık hayallerini yansıtıyordu. Onlarsa pembe hayallerin değil gerçeğin peşindeydiler. Onların istediği yepyeni bir sesti. Bu yüzden halk müziğinin insancılığını ve çoşkusunu, blues'un ezikliğini aldılar ve bunlara içlerindeki başkaldırıyı eklediler. Toplumun kokuşmuşluğuna verilen yanıt "Hayır!" dı ve bu ses o kadar güçlüydü ki aradan otuz yıl geçmesine rağmen hala yankılanıyor.

Rock gerçekti, rock hayattı. Rock'da anlatılan güzel prensesle yakışıklı prensin platonik aşkı değil gündüz köpek gibi çalışan işçinin gece sokakdaki kızla sevişmesiydi.

İşte D.P. bu atmosferde doğdu. Jon Lord ve Nick Simper o zamanlar stüdyo gitaristliği yapan Ritchie Blackmore'u aralarına aldılar ve grubun çekirdeğini oluşturdular. Daha sonra Ian Paice ve Rod Evans gruba alındı. Böylece Nisan 68'de klavyede Jon Lord, bas gitarda Nick Simper gitarda Ritchie Blacokmore, davulda Ian pajce ve solist Rod Evans'tan kurulu Mark 1 kadrosu tamamlandı.

Önceleri gece kulüplerinde çaldılar. Daha sonra Amerika'ya giderek ilk 45'likleri "Hush"ı çıkarttılar. 45'liğin gördüğü ilgi üzerine ilk albümleri "Shades of Deep Purple" (yine Amerika'da) Temmuz 68'de piyasaya sürüldü ve listelerde 24. sıraya çıktı. Bu albümde kendi bestelerinin yanısıra Jim Hendrix'in "Hey Joe" sunu büyük bir başarıyla yorumladılar. Kasım 68'de "The Book of Taliesyn" çıktı ve 54 numaraya yüksedi. Bu albümde de Beatles'ın "we can work it out" unu yorumlamışlardı. Daha sonra Haziran 69'da kendi adlarını taşıyan 3. albümlerini piyasaya sürdüler, ama beklenilen ilgiyi görmesi bu albüm ve gruptan ayrıldılar.

Bu zamana kadar çıkan albümlerde henüz amatörlükten sıyrılamamış bir D.P. vardı. 3. albümlerinde de Donovan'ın "Lalena" sını yorumlamışlardı. Müzikleri 60'ların hippy ruhunu yansıtıyor, zaman zaman physcodelic bir havaya bürünüyordu.

Solist olarak Ian Gillan'ın ve basçı olarak da Roger Glover'ın katılımıyla Mark II. kadrosu oluştu ve 1970 yılının Ocak ayında tamamını Jon Lord'un bestelediği, Kraliyet Filarmoni Orkestrası ile birlikte seslendirilen "Concherto for Group & Orchestra" çıkarıldı. Fazla ticari yönü olamayan bu albümün ardından Haziran ayında "In Rock" piyasaya sürüldü. D.P'ın bugün için klasikleşmiş

hardrock biçimini belirleyen bu albümle birlikte D.P. ilk kez İngiltere listelerine girdi ve 4 numaraya yükseldi. Albümün büyük ticari başarısı aynı zamanda D.P'a ün kazandırdı. Bir sonraki albüm "Fireball" (Haziran 71) artık bir numaraydı. En iyi albümleri olarak kabul edilen "Machine Head" ise Mayıs 72'de aynı başarıyı kazandı. Aynı yıl Aralık ayında Japonya konserlerinde kaydedilen "Made in Japan" ilk konser albümleri olarak piyasaya sürüldü ve D.P.'ın olağanüstü konser performansını kanıtladı. Mark II kadrosu son olarak 72'nin sonlarında "who do you think we are" da bir araya geldi. Albüm bu kadronun en güçsüz çalışması olarak yorumlandı. Daha sonra Ian Gillan'ın ve Roger Glover'ın ayrılmasıyla Mark II kadrosu dağıldı. Bu kadroyla çıkartılan albümlerde üretilen müzik, o zamana kadar yapılandan oldukça farklıydı. Blues temaları içinde barok sololar, distortion, yüksek volume ve konserlerdeki uçuk, mood'a dayalı show D.P'ın hardrock karakterini belirledi ve sonraki kuşağa miras olarak kaldı.

Jan Gillon'ın yerine David Coverdole, Roger Glaver'ın yerine de Glenn Hughes alındı ve 74 şubatında "Burn" ardından Aralıkta "Stormbringer" çıkartıldı. David Coverdole'in vokal yorumlarını dinleyici oldukça tutmuştu. Her iki albüm de büyük ticari başarı kazandı. Fakat grup içinde çalkantılar yaşandı. Başlangıçtan beri, kapris yapan Ritchie ayrıldı. ve o zamana kadar "Elf"'de çalışmış olan Ronnie James Dia ile "Ritchie Blockmores. Rainbow albümünü yaptı. Purple'ın müzikal yapısında gitar çok önemli bir yer tutuyordu ve Ritchie kadar iyi bir gitarist bulmak oldukça zordu. Sonunda Amerikalı gitarist Tommy Bolin gruba alındı. Üstün sahne performansına rağmen Tommy, Ritchie'nin eksikliğini hissettirdi. "Come taste the Band (Aralık 75) fazla beğenilmedi. Bolin'in uyuşturucu kullanması da ayrı bir sorundu. Grup üyeleri Purple henüz zirvedeyken dağılmaya karar verdiler.

Jon Lord ve Coverdoale "Whitesnake kurdular. Ritchie ise Rainbow'da oldukça başarılı oldu. Tommy Bolin uyuşturucu aldıktan sonra girdiği banyoda sabuna basarak kaydı, başını çarptı ve hayatı son derece "Rockçı" bir şekilde sona erdi. Deep Purple'i bir çok grup taklit etti. Müzikleri Led Zeppulin'kiyle birlikte Heavy Metal'in temellerini attı.

Deep Purple dağıldığında Hippy hareketi de son dönemlerini yaşıyordu. İnsanlar yıllarca "BARIŞ SEVGİ ve ÖZGÜRLÜK" diye bağırmaktan yorgun düşmüştü. Saçlar kesildi, kravatlar takıldı. Çiçek çocukları büyümüştü artık, olgun insanlar gibi davranmalıydılar.

Onların yerini daha marjinal ve nihilist yaklaşımlarıyla PUNK grupları aldı. (Burada şunu belirtmek gerek; Sistem PUNK'ı kolay kolay sindiremedi, Çünkü Hippy'ler dünyada hala kurtarılacak birşeyler olduğuna inanıyorlardı. Punklar ise dünyayı "umutsuz vaka" olarak nitelendiriyor ve zaman zaman şiddete başvurmaktan çekinmiyorlardı. Şiddet olgusu bazı punk grupları arasında ön planda yer aldı. Ve zamanla Skinhead'ler ve diğer faşist Punk teröristler ortaya çıktı. Başkaldırı hareketinin dağımasıyla asıl'nda varolan ama gençler arasında egemen kültür konumuna ulaşamayan pop kültürü sistemin de destekleriyle yeniden dirildi ve efendi gençlik yeniden yaratıldı.

Deep Purple 83'de Mark II kadrosuyla yeniden bir araya geldi. 84'de "Perfect Strangers" albümü çıkartıldı ve çok ilgi gördü. "Machine head" ve "In Rock" türünden farklı, daha derli toplu, stüdyo imkanlarından, oldukça yararlanılmış bir albümdü. Sound değişikliğine rağmen eski D.P'den hala birşeyler vardı. 87'de çıkartılan "The House of the Blue Lights" albümünde ise eski D.P'den pek az birşey kalmıştı. 88 yılında piyasaya sunulan konser albümü "nobody 's perfect" de eski hit parçalara ağırlık veriliyor ve yeniden bir araya geldikten sonra üretilen parçalardan sadece ikisi yer alıyordu. D.P da değişen gençliğe uygun bir şeyler üretmek zorunda hissediyor kendini fakat eskilerin yerini tutamıyor bunlar.

Değişim sürekli ve kaçınılmaz birşey, aynı zamanda gerekli. Ama Bon Jovi ya da Europa'la D.P. Led Zeppelin ve Cream'i karşılaştırdığımda keşke bazı şeyler değişmese diyorum. Onların imzalarını attıkları nesile bir bakın. Artık uzun saçlı berduş kılıklı insanlar parklarda gitar çalıp, barış şarkıları söylemiyor. Bon Jovi konsere, 25 yıl önce meydanlarda yakılan Amerika Bayrağına sarılarak çıkıyor. Müzik endüstrisi zırt pırt yeni yıldızlar üretiyor, ve bu yıldızlar üç beş hafta listebaşı olup malı götürdükten sonra kimse adlarını duymuyor.

Çeyrek yüzyıl önce bazı insanlar dünyayı değiştirmek için yola çıktı, dünya hala o boktan dünya, değişen yalnızca o insanlar oldu. Jon Lord artık "Hemmond" orgunu kullanmıyor, Jim Morrison ve John Bonham öldü, ben de kendimi pek iyi hissetmiyorum.

POP MÜZİK TAKVİMİ

20 Yıl Önce Bu Ay Ne Oldu?

1 Mart1969 Doors topluluğunun şarkıcısı Jim Morrison, Miamideki bir konser sırasında cinsel organını seyircilere göstermek suçundan tutuklandı.

12 Mart 1969: Grammy ödülleri açıklandı; Yılın Plağı Simon and Garfunkel'in Mrs. Robinson'u.

12 Mart 1969: Paul Mc Cartney evlendi; törene başka hiçbir Beatles üyesi gelmedi. Beatles'in yakında dağılacağı söylentileri ortaya çıktı.

13 Mart 1969: George Harrison ve eşi uyuşturucu bulundurmaktan tutuklandı.

10 Yıl Önce Geçen Ay Ne Oldu?

2 Mart 1979: Havana'da 20 yıldan beri ilk yabancı rock konseri: Billy Joel, Stephen Stills ve Kris Kristoferson

16 Mart 1979: Amerikan müziği üzerine bir tartışmada Elvis Costello, Ray Charles'i "kör ve cahil", James Brown'ı "alık" olarak nitelendirince Bonnie Bramlelt adında bir arka vokalci tarafından yumruklandı.

27 Mart 1979: Dire Straits, 'Sultans of Swing' adındaki kırk beşliğiyle ilk plağını yayınladı.

BU ÖZGÜRLÜK DEĞİL

Aytaç Tomruk

68'de gençler özgürlük istemiyle sokaklara dökülmüştü. 68 sayısı tersine döndü, 89 oldu. Evet sene 89 ve gençler yine sokaklarda. Ama tersine dönen sadece sayılar değil galiba. Görünümleri çok daha değişik bu gençlerin yanlarında top sakallı, cüppeli amcalar var ve bu defa polis copla dalmıyor aralarına, nazikçe dağılmalarını rica ediyor. Peki ne istiyor bu insanlar?

Bu insanlar da (Çoğu sokağa dökülen insanın istediği gibi) özgürlük istiyorlar. Ama düşünce özgürlüğü, basın özgürlüğü değil, başlarını kapatabilme özgürlüğü!

16 yaşında İran'dan Türkiye'ye kaçmak zorunda kalan İranlı bir öğrencinin "Devrimden 5 sene önce İran'da islam devriminden bahsetseler gülüp geçerdik" dediğini duydum. Bugün Türkiye'de İslam Devriminden bahsediliyor ve devlet büyükleri "Hadi Canım, Türkiye laik bir ülke" diyerek gülüp geçiyorlar.

Belki demokratça düşünüyor ve "Evet, haklılar herkes istediği şekilde üniversiteye girebilmeli" diyorsunuz. Fakat üniversiteler temel işlevleri olan bilimsel öğretimi yerine getiremezken öğ retim üyeleri fikirlerinden dolayı ders veremezken kitaplar yakılırken, bazıları farklı düşündükleri için hapishanelerde sürünürken bu insanlar haklılar, bırakınız yapsınlar demek benim demokrasi tanımının dışında kalıyor.

Üstelik inaçlarından ötürü öğrenim haklarının ellerinden alınamayacağını söyleyen bu insanlar bir kitabı yüzünden aynı inançları paylaşmayan bir yazarın kellesini istiyor. Yani farklı düşünenin yaşama hakkını almak istiyor. Bence demokrasi, ilerleme bu değil. Hayır, özgürlük bu değil!

Okulumuza heryıl Atatürk Anadolu lisesinden 150 civarında insan gelmektedir. Okullarda yaratılmak istenen gerici kadrolaşmanın bir örneği de Atatürk Anadolu Lisesinde yaşanmakta. Bilimsel bir eğitim isteyen bu geleceğin ODTÜ'lüleri özelde kendi, genelde tüm liselilerin durumunu belirten bir mektup yolladılar. Gerici kadrolaşmaya son diyor ve bu mektubu yayınlıyoruz.

SAYIN KATILIM YETKİLİLERİNE

DGM Okulumuz hakkında soruşturma açtı. Soruşturma açıldığının duyulmasından bir gün sonra S. Hasan Celal Güzel okulumuzu ziyaret etti. Okuldaki bakan geliyor paniği, bakana hoşgörünme amacıyla yapılan aşırı süsleme görülmeye değerdi. Bu güzel görünme çabasının en komik olayı şüphesiz yatılıların yatak çarşaflarının yemekhanede masa örtüsü olarak kullanılmasıydı.

Okulda gerici kadrolaşma olduğu hepimiz tarafından biliniyor; hocaların çoğu yatılı kısımda kalanların tümü ülkücü.

Küçük sınıf öğrencileri üstünde beyin yıkama, dine yönlendirme çabası çok yaygın. Okulda büyük sınıf öğrencilerinin dincileri ve aşırı milliyetçileri örgütlü. Bunlar arkalarına gerici öğretmen kadrosunu da alarak okulda diğer öğrencileri maddi manevi her yolu deneyerek, beyin yıkayarak kendi taraflarına çekmeye çabalamaktadırlar. Arasıra belli bazı evlerde toplanan ve kazandıkları her insanın onlar için, amaçları için kazanç olduğunu düşünen bu insanların, toplandıkları evlerde dini propaganda yapılmakta olduğunu ve kafaları anlatılanlara yatmayan bazı öğrencilerin adit mektupları gönderildiği-ni biliyoruz.

Vurgulayarak tekrar belirtiyoruz; bu öğrenciler kadrolaşmayla daha da güçlenen gerici hocalar tarafından açık olarak desteklenmektedir. Atatürkçü gençlik olarak laik eğitime dönülmesini istiyor ve okulun müdür dahil (özellikle müdür) gerici, dinci-ülkücü hocalardan temizlenmesini bize ileri, açık düşünceli, yapılmaya çalışılanın tam tersine, ufuklarımızı genişletebilecek insanların öğretmenlik yapmasını istiyoruz. Abdullah Parlak'ın başlattığı ülkücü akımının getirdiği "hocaları" kesinlikle, sadece derslerini verip gitseler de istemiyoruz. Bunlar yetiştikleri ortam, aldıkları bilgiler (buna davranış şekilleri de dahil) sonucunda kendilerini öğrencilerin efendisi olarak görmekte, notu bir tasma olarak kullanmakta ve bu şekilde, öğrencilerin korkusundan yararlanarak, derste ve ders dışında istediklerini söylemekte, yapmaktadırlar.

Bunlar insan değil, geri kafalı, bağnaz dinci yaratıklar, tek kelimeyle ülkücü yetiştirmek, sonucunda da şeriat istiyorlar. Ülkücülüğün sözlük anlamına baktığımızda bunun; düşüncede var olanı kabul eden, asıl gerçeği insan zihnine mal eden felsefe öğretisi olduğunu görüyoruz. Günümüzde insan olmak ileri görüşlü, açık düşünceli demokrasiye inanmış olmaktan ve bunların doğrultusunda hareket etmekten geçiyor; çağımızda ilerlemeyi, gelişmeyi sağlıyabilecek olan ancak bu özelliklerdir. Onların düşünceleriyse bırakın 1980 öncesini 732 lerin gerisinde (Poitiers savaşı, ilk yenilgi).

Bu durumda olan, yaşadıklarımızın benzerlerini yaşayan birçok okul olduğunu tahmin ediyoruz. Böyle bir harekete sadece bizim okulda girişmeleri çok saçma anlamsız olurdu. Bütün liseli arkadaşlarımızı, Atatürk adını ağızlarından düşürmeyen onu, onlara verilmiş bir nimet gibi amaçlarında, göz boyamada kullanan, özünde Atatürk'ün düşüncelerine düşman bu insanlara karşı, harekete geçmeye çağırıyoruz.

Sık sık (çok sık) öğretmen olduğunu unutup, yargıçlığa, polisliğe, pedagogluğa soyunan, bizlerin özel yaşamına karışan ve bunda hak iddia eden bu gibi insanların, Atatürk'e ve onun düşüncelerine biraz olsun saygı kalmışsa, öğretmenlik yaşamlarına son verilmesini istiyoruz. Çarpık düşünceli insanlar yol gösteremez öğretmenlik yapamazlar. Yargıçları, pedagogları ve polisleri denetleyen yasaları, onun uygulayıcılarını göreve çağırıyoruz.

Güzel günlerin yakında gelmesi umuduyla, biz

Ankara Atatürk Anadolu Liseliler...

▲

İlk çıkış hazırlıklarında "birbilene" danışıp danışmayacağımız kavga konusu olmuştu.

İlk sayımız çıktığında dergiyi gören bazı arkadaşların tepkileri de aşırı oldu. Eee ne yapalım herkesi memnun etmek kolay değil. ▼

▲

Her nekadar bazı arkadaşlar bu fotoğrafı gizlice çekip şantaj yapmaya kalkmışlarsa da korkacak birşeyimiz olmadığı için yayınlıyoruz. İşte, tatlı tatlı yazı yazması için ikna edilen bir arkadaş.

Birçok Yeni Katılım satıcısına, onları Havai'ye yollayıp böyle güzel günler yaşatacağımızı söylemiştik.

Onları kandırdığımızı düşünmesinler, Allahtan ümit kesilmez.

▲

İşte hava destek muhabirimizin helikopterden çektiği fotoğraflar. Geçen sayıda Ahlatlıbel Üssü yazısını yazan Taner arkadaşımız bu sert direnişe rağmen üsse sızmayı başardı. (Ancak henüz çıkmayı başaramadığından yazısının devamını basamıyoruz. Yazıyı alabilmek için ABD Büyükelçiliği nezdinde yaptığımız görüşmeler sürüyor.)

TARKOVSKİ'NİN AYNA'SI

Tankut BEYGU

Ludwig Van Beethoven'ın bir yapıtını seslendirmesinden sonra yanına yaklaşan bir dinleyici, yapıtında neyi anlatmak istediğini sorar. Beethoven, piyanonun başına oturur, aynı yapıtı yeniden seslendirir ve "İşte bunu" der. Bir **anekdot** da pablo Picasso hakkında anlatılır: Bir sergide altında "Balık" yazan resmi gösteren biri Picasso'ya "Bunun neresi balığa benziyor?"der. Picasso "O balık değil, bir resim" diye karşılık verir. Müzikle ya da resimle doğrudan bir koşutluk kurulamasa da bu yanıtlarda dokunulan sanatsal öz karmaşığı, Andrey Tarkovski'nin bir Ömer Seyfettin öyküsünü andıran yalınlıktaki akademik biçimli İvan'ın Çocukluğu gibi filmlerinde bile çarpıcı olarak algılanabilir.

Kuşkusuz, sanatsal üretime yönelik birbirini dışlamayan pek çok yaklaşım vardır. Bunlar arasında, Tarkovski'nin sezgisel kavrayışı öne çıkaran özgün sineması önemli bir yere sahiptir. Ayna, bu sinemanın **kristalize** olduğu bir yapıttır.

Tanımadık adlarla dolu alçak gönüllü bir **(jeneriği)** olan bu film, bir çocuğun televizyonu açmasıyla başlar. Programda bir uzmanın konuşma güçlüğü çeken bir gencin tutukluluğunu gidermeye çalışması gösterilmektedir. Bu sahne filmin gerçek **jeneriğidir;** bir insanın tutkunu olduğu sinemayla dillenmesidir bu film. Onun olduğu kadar, bir zeitgeist'in da öyküsüdür. Bu öyküde izleyici de yer alır. Filmin başkişisi olması gereken yönetmen, geçmiş dışında kendini yalnızca sesiyle belirtir. Film, yönetmenin olduğu gibi izleyicinin de aynasıdır.

Yaşanılan zaman geçmişle birlikte örülmüştür film boyunca, Yokluğuyla kendini belli eden yönetmenin annesini ve karısını aynı oyuncu oynar. Sahneler kimi zaman düşsel, gerçeküstüdür. Düşsel biçimlere başvurmak Tarkovski'nin bir yöntemidir. Çünkü düşler de yaşamımızın bir parçasıdır, hatta bazı duygularımızı en yalın, en güçlü hissettiğimiz anlar düşte olduğumuz anlardır. Birbirini izleyen sahnelerin akışı boyunca izleyici, kişileri, zamanı ve uzamı tanır. Gerçekte de bu böyledir; insanlar bunları bilerek doğmazlar, yaşayarak öğrenirler.

Bugünün ve dünün, gerçeğin ve düşün örgüsüne Tarkovski'nin babasının kırık, yaşlıca bir sesle okunan şiirleri de katılır. Bunlar imgesellikleriyle görüntüleri bütünler.

Düş sahnelerinde olduğu gibi, olayların akışındaki göreli yumuşaklığın, yerini keskinliğe bıraktığı, **geçişleri geometrik sınırların geçişsizliğine dönüştüğü** yerlerde, Tarkovski siyah-beyaz karşıtlığını kullanır. Renksiz olması zorunlu olan belgesel bölümler de buna aykırı değildir.

Bu belgeselleri, Tarkovski haber filmlerinden seçmiştir. Bunlar yalnız tarihin değil, insanın erdemlerinin de tanıklarıdır; savaşta ordunun ilerleyişinin gösterildiği belgeselde olduğu gibi. Bu bölümde, tarihi taşıyan insanları görürüz. J.S.Bach'ın eşlik eden müziği, acılarını ve özlemlerini içlerinde saklayan bu insanların gücünü tüm tarihe bir tohum gibi eker.

Tarkovski eski sanatçılara geri dönmekten çekinmez. Klasikler, insanın ayaklarını üstüne bastığı topraktır; bu toprağa sağlam basılmadan ileri sıçranamaz. Bach'ın müziği gibi, Leonardo da Vinci'nin resmini kullanır. Bu resimlere gönderme yaparak ve göstererek görüntülerin anlamını genişletir. Yönetmenin ilk gençlik sevgilisi, Vinci'nin derin ve dingin kadınlarının ilk gençliğidir.

Bu kızın gösterildiği sahnede çevreden yalnızca yürürken kardan çıkardığı sesler gelir; askerlerin yürürken gösterildiği sahnede çamurdan çıkan seslerin olması gibi. Bu, Tarkovski'nin odaklanan kişileri soyutlamak ve üzerlerinde yoğunlaşmak için kullandığı bir yoldur.

Ayna'da bütün örgüye bir nostalji sinmiştir. Fakat bu nostalji, geçmiş güzel günlerde ya da bugün tatlı görünen acılardan çok, etik bir yargılamanın sonucudur. Yönetmendeki hüzünlü bakışla beliren geçmişin yargılanmasını oğlu karara bağlar; karısından ayrıldığında, oğlu annesiyle kaymayı seçer. Benzer bir yargılamayı da izleyici yapmaya yönelir. Burada filmdeki bilinçsellik öne çıkar.

Tarkovski, sanatsal sezgiye büyük önem vermesine karşın, kitabı Mühürlü Zaman'da da görüldüğü gibi bilinçli üretimi de dışlamaz. Film, her ikisinin sanatçı sorumluluğuyla yapılmış olgun bir bireşiminin sonucudur.

Ayna, Holywood'da merkezlenmiş Kitsch endüstrisine karşı dikilmiş bir anıttır.

ÖLÜMSÜ"Z"

Ahmet AKTAŞ

Ankara film şenliği arkasında, birçok yazı, tartışma ve güzel anılar bırakarak geçti. Bu yıl sansürsüz gerçekleşen şenlik, izleme olanağı bulamadığımız, birçok filmi izlememizi sağladı.

Özellikle, şenliğin açılış filmi, Costa Gavras'ın en önemli filmlerinden olan "Z" nin gerek içeriğinin, gerekse, izleyiciler üzerindeki etkisinin bende uyandırdıklarını anlatmak istiyorum.

Biletini zamanında almamış biri olduğumdan, film günü (cumartesi) beklemek zorunda kaldığım kuyruk tahmin edilebilir. Fakat bu durumda kalmak beni hiç üzmedi, aksine filme böyle bir ilginin olmasından mutluluk duydum. Özellikle 1 saat bekleyerek bilet alabildiğim 19.00 seansında görülmeye değer bir kalabalık vardı. Görülmeye değer diyorum, çünkü, bu kalabalık "Z" gibi politik bir mesajı olan, insanlara belki bir tarihin belgesini sunan, önemli bir film için bekliyordu. Oradakilerin pek çoğu ortak beklenti ve duygularla yüklüydü. Üstelik, G.-S'nin Monaco'daki yengisinin ardından Türkiye'de olanlar, benim açımdan pek hoş değildi. Bu görüntü, Türkiye'nin bir Latin Amerika ülkesine dönüşmesinin göstergesiydi. Yani, futbol da din gibi, insanlara gerçek sorunlarını unutturan bir afyon görevini yapıyordu. Maç gününden beri bu psikoloji içinde olduğumdan, filmi izlemeye gelen kalabalığın beni neden böylesine sevindirdiği anlaşılır, sanırım.

Sevincim burada bitmedi tabii. Kaplumbağa hızıyla (neredeyse bizim servislerin sıkışıklığıyla) ilerleyerek, koltuğumuza oturduktan çok az bir süre sonra, Theodorakis'in güzel müziğiyle filmin ilk kareleri gösterilmeye başlandı. Yapıt, Yunanistan'da albaylar cuntası öncesi barışçı milletvekillerinin öldürülmesi üzerine düzenlenmiş bir komployu konu etmişti. "Missing"den de tanıdığmız, politik film ustası Gavras, bu filmde de ustalığını sergileyerek, konuyu en çarpıcı şekilde sunmuştu bizlere. Sıcak bir anlatımla ne izleyiciyi fazlaca yoran ne de vasatlık tuzağına düşen, insanları içine alıp, anlattığı günlere götüren, sinema salonunun dışını unutup, orayı, o anı, heyecanla, istekle, hırsla, yaşamamızı sağlayan bir filmdi bu. Özellikle, artık filmin sonlarına doğru, komplonun ortaya çıkartılıp, general ve yandaşlarının yargılanmasına geçildiği sahneler, sevimli esprilerle, izleyicinin yükselen ruhunu, kahkahalarla besliyor, kurulmuş bir saatin zembereğinin boşalması gibi, insanları rahatlatıyordu. Bu sahneler, filmin başından aberi, polisin ve aşırı sağcıların iğrenç oyunları karşısında dolan insanların, adaletli bir dünya düşlerini güçlendiriyordu. Nitekim, burada artık izleyiciler dayanamadı ve salon alkışlara boğuldu. Yapıt, o ana kadar belki bir ajitprop film gibi görülebilirdi bunun bence tek sakıncası, yönetmenin kişiliğini yitirmesi, belli kalıplar içinde kalmasıdır ki, bu da yönetmenin sanat anlayışına kalmış bir şeydir ve izleyici filmi yine nitelik ve mesaj açısından yorumlayabilir fakat Gavras usta, filmi tarihsel bir gerçeklikle, üstelik bu gerçekliğe yine ustaca bir sevimlilikle vererek bundan da bence kurtulmuş. İzleyiciler albaylar cuntasının yasakladıklarına gülerek çıktılar sinemadan. Ağır, ciddi bir konu, alçakça bir düzen; insanların suratını asmadan, yormadan, ince bir alay ve yalınlıkla sunulmuştu bizlere. Salondan, hepimiz aynı duygularla, gerçek ölümsüzlerin kimler olduğunu anlayarak, diktatörlere acıyarak, yavanlıklarına gülerek ayrıldık. Filmin bence ayrı bir özelliği de olayların bizlere yakın tarihimizle ilgili bazı şeyleri anımsatmasıydı.

Şenlikte gördüğü yoğun ilginin ardından, tekrar vizyona giren "Z", kaçırılmaması gereken bir yapıt.

Geçtiğimiz haftalarda Ankara önemli bir sanat olayına sahne oldu. 2. Ankara film şenliği 3-12 Mart arasında düzenlendi ve büyük ilgi gördü. Yeni Katılım şenlik hakkında, Bilim ve Sanat dergisi adına, 2. Ankara Film Şenliği Yönetim Kurulu'nda görev alan Cemil Turan'la söyleşi yaptı.

Yeni Katılım- Film Şenliği'nin düzenlenme aşamasında ve filmlerin gösteriminde, gençlerin, katılımı ne düzeydeydi?

Cemil Turan- Gençler şenliğin başından beri büyük destek verdi. Şenliğin hazırlanmasında ve yürütülmesinde arkadaşlar karşılık beklemeden çalışmalarda bulundular. Geçen yıl da bu sürün üstesinden nasıl geldiniz?

Cemil Turan- Bu şenliğin sansürsüz gerçekleşmesi, geçen yıl İstanbul sinema günlerinde bazı filmlere uygulanan sansürün çok tepki uyandırması üzerine, Kültür ve Turizm Bakanlığının diğer ülkelerdeki geleneğe uyarak film şenliklerinde sansür uygulamaması sayesinde oldu. Böylece daha önce sansürden geçememiş politik sinemanın önemli filmleri seyirciye ulaştı.

Yeni Katılım- Şenliği düzenlerken mali problemleriniz olmuştur sanırım. Bu problemleri nasıl hallettiniz?

Cemil Turan- İki yıllık deneyim gösterdik; Ankara'da böyle gerçekleşti.

Yeni Katılım- Ankara Film Şenliğinin önemi ve özellikleri nedir?

Cemil Turan- Geçen yıl birincilik ödülü alan film bu başarısını uluslararası ödüller alarak da sürdürdü. Geçen yılki yarışma "Yeni Yönetmenler" yarışması idi. Bu yılki ise 88-89 döneminde yapılmış tüm filmlerin katılabileceği bir yarışmaydı. Giderek kurumsallaşıldığı ancak sorunların bitmediğini vurgulamak gerek. Herşeyin başında parasal sorun her yıl kendini hisettirecek . Bunu şimdiden söyleyebiliriz.

Yeni Katılım- Bu Şenliğin ayırdedici yanı nedir?

2. ANKARA FİLM ŞENLİĞİNİN ARDINDAN

böyleydi. 3 Kuruluşun şenliğin yapılması için gösterdiği heyecanı gençler de gösterdi. Hemen hemen bütün sanat ve kültür olaylarında olduğu gibi 2. Ankara Film Şenliğinde de izleyicinin 3/4'ünü öğrenciler oluşturuyordu. Geçen sene öğrenci indirimi yapılmadı ve bunun cezasını çektik. Bu sene ise 25 bin izleyicinin 17 bini öğrenciydi, salonlar bir hafta boyunca gençlerle dolup taştı. Bu da sanat ve kültürün Türkiye'deki kitlesel izleyici tabanının esas olarak gençlerden oluştuğunu gösterir. Yeni, gü-zel, ileri, çağdaş olan herşeyin taşıyıcısı gençlerdir. Bunu gururla söyleyebiliriz.

Yeni Katılım- Şenlikle birlikte Türkiye'de ilk kez sansürsüz film gösterimi gerçekleşti. san- bir film şenliğini gerçekleştirecek altyapı ve kadro var, ancak para yok. Bu tür film şenliklerinin ve sanat festivallerinin yalnızca izleyici gelirleriyle gerçekleşmesi mümkün değil. Herhalde dünyanın hiçbir yerinde de bunun örneği yok. Bu nedenle dışardan katkı gerekiyor. Geçen yıl Kültür ve Turizm Bakanlığı, Soyut Holding ve Kent-Koop Şenliğe mali destekte bulundular. Bu yıl Galatasaray Vakfı 6 milyon lira destekte bulundu. Asıl büyük destek ise Kültür ve Turizm Bakanlığı'ndan 27 milyon lira ile geldi. bunun dışında bilet gelirleri de geçen yılın oldukça üstüne çıktı, bir seyirci patlaması oldu. 60-70 milyonluk mütevazi bir bütçe ile bu önemli sanat olayı

Cemil Turan- Bu şenliğin ayırdedici önemdeki yanı 3 demokrat kuruluşun ortak amaçlar için biraraya gelerek başlada olmaz görünen bu girişimi gerçekleştirmeleri, demek ki aydınlar ve kuruluşlar biraraya geldiklerinde, tek başlarına gerçekleştiremedikleri işleri yapabilirlermiş.Şenliğin en önemli kazanımı ve dersi bu olsa gerek.

* Dileriz sansürsüz gösterim film şenliği dışına da taşsın ve izleyici hiçbir kısıtlama olmaksızın istediği filmi izleyebilsin.

** Bu tür etkinliklerin Anadolu illerine de yayılması en büyük isteğimiz.

(Aras ÖZGÜN, Yeni Katılım-Haber, Ank)

Not: Bu öykünün nasıl yayınlandığım çok merak ediyorsanız, söyleyeyim; kendim, biraz Yeni Katılım Yazı Kurulu üyesiyimdir

BANA EDEBİYAT YAPMA

Levent HACIYUSUFOĞLU

Beyaz gömlekli odanın tüm yataklarını geziyor, arkasında 4-4-2 düzeninde sıralanmış 8 böcek 2 çiçek sınıflamasına uygun düşen öğrencilere ortadirekvari sorular soruyordu. Gelen cevaplar, başbakanın Devlet İstatistik Enstitüsü raporlarına göstermiş olduğu sempati ile karşılıyor, suratına verdiği limoni şekli, öğrencilerine ANAP demokrasisi anlayışı ile kabul ettiriyordu.

Diğer hastalarla görüşmeler bitmiş, nihayet sıra bana gelmişti. Doktor bey bana sen Edip beyin öğrencisisin değil mi diye sordu. Ani gelen bu şaşırtıcı soru sonrası geçirdiğim on-beş saniye içinde beynimin tüm önsezi fonksiyonlarını çalıştırdım. Ancak süre çok kısıtlı olduğu için doktor beyin hocamız Tepegöz Edib'i nerden tanıdığına ilişkin soruma herhangi bir yanıt alamadım. Tekrar süre uzatımı yerine bu soruyu limoni doktor beye sordum. Aldığım yanıt çok Erdalca idi, "biz onunla aynı sırayı paylaştık lisede hem de aynı sınıfta" yani kısaca aynı sınıfta ve aynı sırayı paylaşmışlar. Hayret Edip beyle bir sırayı paylaşmak olsa olsa onda bir oranında olur ki buna da paylaşmak değil yanında sığınmak denir. Doktor beyle sürdürmeye çalıştığım diyalog gitikçe hazin bir duruma dönüşüyor. Sohbet ilerledikçe kendisinin Edip Beyle benim sonumu detaylı olarak görüştüğü konusuna müthiş istatistikbilgilere sahip oluyordum. Edip Bey'den sonra doktordan gelecek her türlü şiddet ve baskı olayına karşı Salman Rüşdü cesaretini göstereceğimi biliyordum. Bakın başımdan neler geçmişti.

Cuma sabahı saat 8'i henüz sollamışken, bizler sınıfta yerlerimizi almış tam tekmil Edebiyat hocamız Tepegöz Edip Bey'i bekliyorduk (Bkz. Dede Korkut Hikayeleri). Lakabından da anlaşılacağı üzere Edip hoca sıska, ufak tefek, kel, 8 numara miyop, sessiz, sakin bir insan değil aksine enine, boyuna hayli serpilmiş kilo ve boy alımındaki teşvik primlerini sonuna kadar sömürmüş koyu ANAP'lı ve hayali ihracatçı tipli bir yaratıktı. İnsandır diyemiyorum çünkü Darwin Edip Bey'i görse insanın atası ayıdır derdi.

Tepegözün sınıfa yaklaşması ile bizdeki tedirginlik artıyordu. Sıralarımızda metronom gibi sallanıyor, orkestra şefinin yorumunu bekliyorduk. Kendisinin Özal hayranı olması hepimizin elini kolunu bağlıyor, icraatı yeren herhangi bir eleştiride yoğun ANAP'sal baskılara uğruyorduk. Sınıfın kapısında görünmüştü veee KÜÜÜT. (Hehhehe gene kafasını eğmeyi unuttu). Bu kırılan dördüncü kapı doğraması, herhalde üniversitelerden sonra doğramaların ve Doğramacıların ençok kazandığı okul, bizim okulumuzdur.

Büyük olasılıkla bugün sözlü günüydü. Ancak dersin son 10 dakikasına kazasız ve belasız girmiş, sözlüden yırttık diye zevkden dört köşe olmuştuk ki birden sekize katlanmış bir hale geldim. Sekize katlanmadan önce her zaman ki gibi Tepegöz ve Özal için hicivsel nameler döktürüyordum. Korkarım benim dersle ilgilenmediğimi anlamış ve teleskopik görme organları ile bunu onaylamıştı. Tahtaya kalkıp ne yazdığımı okumam üzerine kürsüden gürledi yapacak fazla birşeyim yoktu. Televizyondan 5 dakika kapmış muhalefet hızıyla tahtaya ,sıçramış ve şunları okumuştum.

Aradı ama bulamadı bir çözüm
Gördüğünü göremedi bir çift gözüm
Vardır benimde elbet diyecek sözüm
Gittiği yol, yol değildir bu Tepegöz'ün.
Ne arısı belli ne peteği, ne balı
Kesiyorlar ortadirekteki dalı
Anlamadığım bir şey varsa
O da hala nasıl sevdiğidir Tepegöz'ün Özali.

O gün bugündür hastahanede yoğun bakımsızlıktayım. Bu ANAP'lılar da edebiyattın e'sinden anlamıyorlar yahu...

Miguel Littin'in Macerası Şili'de İllegal

Yazar: Gabriel Garcia Marguez
Afa Yayınları - Eylül 1988

"AŞK, HİÇ BİR ZAMAN ÖLMEYECEKTİR, GENERAL ALLENDE VE NERUDA YAŞIYOR. BİR DAKİKALIK BİZİ KÖRLEŞTİRMEZ" (s. 96-şair pablo Neruda'nın öldüğü evin bulunduğu Kara Ada'da evin çitlerine dünyanın dört bir yanından uğrayan sevgililerin yazdığı yazılardan birisi.)

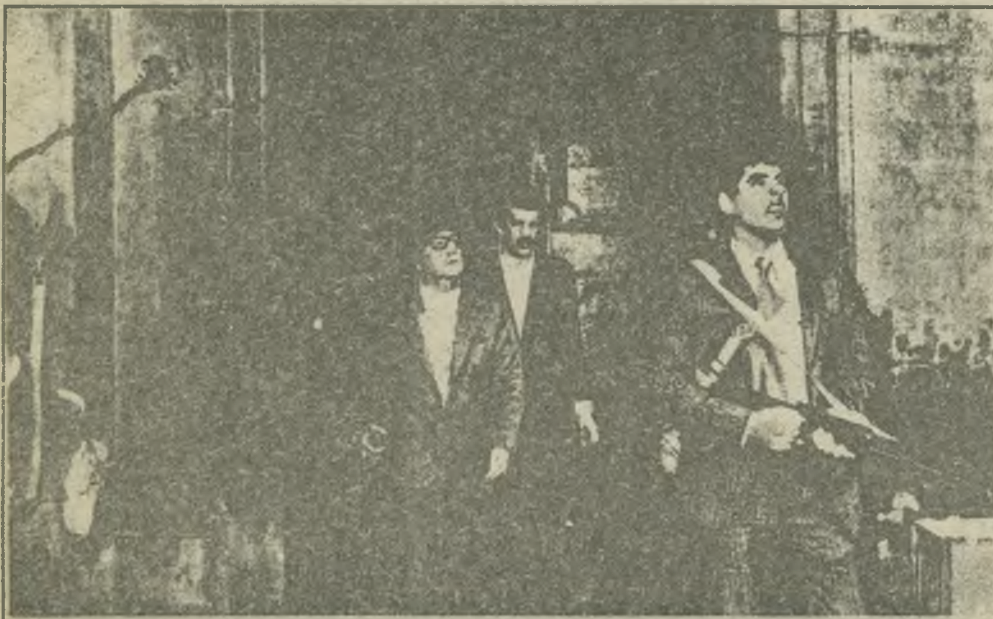
1985 yılı başlarında, Şili'li sinema yönetmeni Miguel Littin-ülkesine geri dönmesi yasaklanan beşbin siyasi mülteviden biridir-ülkesine gizlice ve kılık değiştirerek döner. Ülkesinin ilerici değerlerine sahip çıkan bir Şili'li olarak Littin'in mamacı, Pinochet askeri diktatorlüğü faşizm altında ezilen ülkesinin ve halkının yaşamını konu alan abir film çekmektir. Yeraltı örgütünün desteğiyle ülkeye girdikten sonra Littin, farklı zaman ve bahanelerle Şili'ye giren üç uluslararası film ekibini gizlice yönetir. Bu ekipler, ince uzun bir ülke olan Şili'yi, bur uçtan ötekine filme çekerler, hatta Başkanlık Sarayı'nın içine kadar sokulup, Pinochet'in burnu dibinde çekim yaparlar. (o Başkanlık Sarayı ki, 11 Eylül 1973 tarihinde ABD destekli bir askeri darbe sonucu öldürülen, Şili'nin seçimle gelmiş başkanı Allende'nin konutuydu. Onun kan izleri temizlendikten ve resimleri yakıldıktan sonra, askeri komta şefi Pinochet yerleşti.) Bu çabalar sonucu 32.000 metrelik film çekilir.

Gabriel Garcia Marquez bu filmin çekilişinin ardında "hiçbir zaman gün ışığına çıkamam tehlikesiyle karşı karşıya başka bir filmin yattığını" hisedip, Littin'le uzun bir röportaj yapar. Ortaya 'Şili'de illegal' çıkar.

Kitapta, 16 yıldır askeri diktatörlük baskısında yaşayan, kişilikli bir Latin Amerika ülkesinde cunta aöncesinin değerlerinin ve anılarının halk tarafından nasıl canlı tutulduğunu görmek mümkün. Şili'nin büyük kentlerinde geniş alanlara yayılmış yoksul mahalleleri, **poblaciones**'lerde ve tüm ülkede, Allende'nin anıları yaşıyor; elini sıktığı ya da çocuğuna vaftiz babalığı yaptığı veya hastalığına karşı otlar önerdiği veya bir bulduğu veya satrançta yendiği birileri var her tarafta; ondan alınan ufak bir hediye, oturduğu bir sandalye, resimleri kustal emanetler gibi korunuyor.

İşin en ilginci de, gelecek kuşaklarda demokratik sisteme ait en ufak bir kalıntıyı bile yok etmeden iktidardan çekilmeyeceğini ta 73'lerde açıklayan Pinochet; şimdi sokaklarda devlet gücüne taşlarla karşı koyan, elde silah yeraltında mücadele veren, çok az tanıdıkları bir sistemi yeniden yürürlüğe koymak için siyaset yapın gençliğin saldırganlığından yılmış ve öfkeyle, gençleri Şili'de nasıl bir demokrasi olduğunu hiç hatırlamamakla suçlar durumdadır.

'Şiii'de illegal'de, bir yandan Littin, yaşıyor olmasının gerekçelerini yeni baştan keşfederken, diğer yandan halkının baskıya rağmen ayakta durduğunu kendisine ispatlamaya çalışır. Ve bunu başarır da. Poblaciones'lerde yaşayan halk, anılarda Allende'yi ve özgür Şili'yi yüceltirken, kendisine saygınlığının iade edilmesi isteğini de biri tutuyor. Diyorlar ki: **"BİZ, YALNIZCA BİZDEN ALINANI GERİ İSTİYORUZ: SES VE SÖZ"**sayfa 90

KATILIM DERGİSİNE AÇIK MEKTUP

Sayın İlgililer

"Orman yurdu afetlerden korur", "ormansız vatan olmaz" "ormanı sev, ormanı koru" veya "yeşili sev, ormanı koru", "yaş kesen, baş keser". Yurdun her yanı bu ve bunun gibi levhalarla dolu. Ama her gün kilometrekarelerce orman kesiliyor, yanıyor, yakılıyorken, denizlerimiz kirletiliyorken, doğa düşüncesizce katlediliyorken, ben ne yapabilirim diye düşündüm ve dayanamayıp sonunda duygu ve düşüncelerimi kağıda döktüm ve yazdığım yazıyı size göndermeyi düşündüm.

Yeşilin ve doğanın korunması yolunda mücadele edenler pek ciddiye alınmıyor. Türkiye'de. Aynı yanlışlığa Avrupa'da 20 yıl önce düşmüştü. O zaman yeni yeni kurulan yeşilci gruplarla herkes dalga geçmişti. "O kadar sorun dururken, doğayı koruma problemi de nereden çıktı?" demişlerdi. Ama akıp giden zaman boyunca bu grupların dile getirdikleri sorunların doğru olduğu ortaya çıktı. Avrupa geç kalmıştı artık, bir çok doğal güzelliğini asit yağmurları ile yitirmişti, denizleri kirliydi, havası kirliydi, ormanları verimsizdi, artık.

Sıra Güney Avrupa ülkelerine geldi. Turizm yatırımı yapıyoruz diye tüm doğal güzelliklerini sırayla yitirdiler (ya da yitirme yolundalar). İtalya, İspanya, Portekiz ve daha yakın zamanda Yunanistan. Ayrıca sanayileşmek için Afrika, Asya, Güney Amerika ülkeleri çarpık bir endüstrileşme içine girdi. Bu çarpık endüst rileşmenin en güzel örneği Türkiye'de görüldü. Boş ve verimsiz bozkırlar dururken sanayimizi Türkiye'nin gözbebeği İstanbul'a kurmaya kalkıştık. Dünyanın en güzel körfezlerinden İzmit'i mahvettik. Bu da yetmedi İzmir'e ve Ege'ye el attık.

Yağmadan etkilenmeyen Karadeniz ve Akdeniz şeridi kalmıştı. Sıra Akdeniz'e ve Güney Ege'ye geldi. Dalyan'ı katletmeye çalıştılar. Oranın da geleceği karanlık...

Keşke benim olanaklarım çok daha fazla olsa da duygu ve düşüncelerimi istediğim gibi herkese ulaştırabilsem ve herkesle paylaşabilsem.

Yeşil ve güneşli günlere
En özge duygularımla.

Barış AKÇAN

Yeni Katılım herhangi bir politik anlayışın tekelinde değildir. 12 Eylül'ün sosyal ve kültürel alanda yarattığı yıkımın etkilerini ortadan kaltırmak için ODTÜ özelinde öğrencileri üretkenliğe, tartışmaya teşvik etmeye ve sorunlarına duyarlı kılmaya çalışan bir yayındır. Ayrıca kusursuz olduğumuzu hiç bir zaman öne sürmüyoruz. Daha iyiye ulaşmak, daha güzeli yakalamak için her türlü yapıcı eleştirilere açığız. Eleştirileriniz için sağolun.

Yeni Katılım

ELİM BİR TEKZİP ÜZÜNÇLÜ BİR TASHİH

Katılımcılar'a,

Derginizin başyazısında bize atıfta bulunulduğunu "sezdik,, ; alındık.

2 D adlı yazının bizimle ilgili bölümünün ODTÜ'nün öğretim diliyle "topic sentence,, niteliği taşıması nedeniyle uzun süren bir didişmeden sonra derginize cevap yazmaya karar verdik.

Örneklerini verdiğiniz vulgar karakterlerin hiç birinin size onurlu cevap vereceğini sanmıyoruz. Biz veriyoruz.

Derginizde falsifike ederek Babıali üslubu ve ahlâkıyla yayınladığınız hadisenin ve içine düştüğümüz acıklı durumuntersine dürüst davranarak "savunma hakkı, tanımanıza sevindik; şaşırttınız bizi.

Yeni Katılım'ın genel içeriğinden başlayıp ayrıntılara kadar varan bir eleştiriyi düşünmüyoruz. Başından söyleyelim Derginizi magaziner bulduk. Türevi olduğunuz, etkilendiğiniz, izlerini taşıdığınız politik anlayışın kırmızı üstüne mavibeyaz puanlar konduran tutumuna eklemlenmiş maganiz'inizi önyargıylaevet önyargıyla okuduk.

"Aptal bir dergi,, karalamasını yapan Bestçi'den farkımızı anlayın artık. No' olur, no'olur.

Hele o anti-Marksist ve onun derme çatma filozofisini bütünleyen bir yazının topic'i olmak fena koydu bize, "Üstümüze alınmaksız,, değiliz; kırıldık.

Gerçekte yazı derginin genel seviyesini yansıtıyordu.

"Neden alınıyorsunuz, yarası olan gocunur,, pişkinliğine hiç gelemeyiz.

Nitelikli her dergi kendi insan tipolojisini de yaratır. Hitab ettiği kitleyi yoğurur. Bu kitle de aldığı bilinçle yaşamını anlamlandırır. Katılım'ın, ulaştığı kitleyle paylaştığı tek şey kendi niteliksizliğidir. Ne ki, ortalıkta, sürekli üretilen bu tür bir kitleyi hazır bulanlar böyle bir piyasadan rant toplamayı iş ediniyor.

İzlenimlerini solumsu bir içerikle liberal ideoloji potasında eritmek çabasında olan bir anlayışın neresinde yer aldığınızı oturun ve düşünün bir.

Ha, bir de şu var: Bu yazıyı Einstein'ın düşünsel deney yönteminden feyz alarak kurgulamış olabilirsiniz. Teorik fizikte kullanılan bir yöntemdir; akılcı ellerde başarılı oluyor.

Gelelim falsifikasyon'a: Aslında çarpıtma büyük oranda "mişli geçmiş zaman,, dan ibaret. SİZ DEVRİMCİ DEĞİL miş SİNİZ.

İşte bu mektupta, bu satırlarda; bu edilgin duruma düşüşü, bu acizlik belirten heceyi, başkasının plağından alınıp bizim pikabımızda çalınmış izlenimi veren bu söz'ü yalanlıyoruzYalan çünkü.

Sosyalistiz. Okula geldiğimizde ilk işimiz Öğrenci Derneği'ne dernekten çok öğrenci hareketine girmek oldu. Girdik de ne mi oldu? Dernekde çeşitli gruplarla karşılaştık ve onların politik anlayışlarını içeren yayınları okuduk. İşte şimdi bu bütünsellikle "Siz devrimci değilsiniz,, diyoruz.

Sizinle "önyargı,, konusunda polemiğe girmek istemiyoruz. Ancak bu konuda söylenmiş bir sözü de anımsatmak istiyoruz: "Yalnızca çocukların ve hayvanların önyargıları

✔30 bin liraya çıkarılan ulaşım ücretine karşı Öğrenci Derneği tarafından bir direniş kampanyası düzenledi. İkinci dönem kayıtları sırasında şehirdeki ODTÜ otobüs ve dolmuşlarının kalktığı duraklarda ÖD'nin hazırladığı 5 bin bildiri dağıtıldı ve kampüs içerisinde forumlar düzenlendi. Ulaşım ücretini yatıramayan bazı öğrencilerin kayıtlarının görevli memurlar tarafından yapılmaması üzerine bu öğrenciler memurlardan tutanak tutulmasını istediler, bu istek yerine getirilmeyince sözkonusu öğrenciler sıralarını terketmediler ve kayıtlar bir süre fiilen durdu. Daha sonra topluca rektörlüğe yürüyen öğrenciler ÖD Yönetim Kurulu (YK) aracılığıyla rektöre dilekçe verdiler ve rektörlük önündeki bir forumdan sonra 'Paralı eğitime son' sloganıyla dağıldılar.

Ertesi hafta yine topluca rektörlüğe dilekçe verildi, ayrıca bu sırada bazı öğrenciler yine slogan attılar. Konuyla ilgili olarak rektör Saatçioğlu Mimarlık Anfisi'nde öğrenciler ile bir söyleşi düzenledi. Öğrencilerin, yurtlara akşamleyin karşı cinsten öğrencilerin alınmamasından, kültürel topluluklara üniversite yönetiminin müdahelesine kadar çok çeşitli konulardaki görüşlerini dile getirdikleri söyleşinin sonunda rektör 30 bin lirayı ödemenin kayıtlar için önkoşul olmaktan çıkarılacağını açıkladı. (Öte yandan rektörden söyleşiye son vermesini isteyen ve bir öğrencinin sözünü kesen Kültür İşleri Müdürü Tüzün Denli'nin öğrencilerin alkışlı protestosu üzerine susup, yerine oturmak zorunda kalması söyleşinin ilginç bir anıydı) Kayıtların son günü ise öğrenciler 30 bin lira için burs fonuna başvurmayı red ederek kayıtlarını yaptırdılar.

Bu arada aralarında bir ÖD-YK üyesinde olduğu sekiz öğrencinin gözaltına alınması ÖD-YK tarafından bir basın açıklaması ile kınandı.

✔Evrensel Kitabevi'nin kuruluşunun 10. yılı ODTÜ sergi salonunda bir resepsiyonla kutlandı. Resepsiyona Çalışma Bakanı İmren Aykut, Sovyetler Birliği Ankara büyükelçisi Nikolay Çernişer, SHP Ankara belediye başkan adayı Murat Karayalçın, SHP milletvekili M. Ali Eren ve çok sayıda öğrenci katıldı. Sovyetler Birliği yayınlarının Türkiye'de temsilciliğini yapan Evrensel'in sergisi bir hafta açık kaldı.

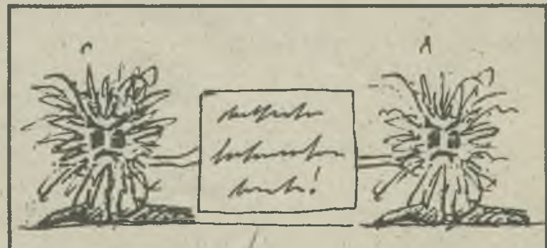

✔Ahmet Akkaya'nın YK'dan istifasıyla boşalan ODTÜ-ÖD başkanlığına Murat Deniz getirildi, başkan yardımcılığı görevini ise Taner Duman üslendi. Nisan ayında Olağanüstü Genel Kurul'a gidileceği YK tarafından açıklandı.

1985'de kurulan ODTÜ-ÖD, 1987 ve 1988 yıllarındaki iki olağan genel kurul yapmıştı; Derneğin dönem başındaki üye sayısı 790.

✔16 Mart Katliamı 11. yıldönümünde ODTÜ'de protesto edildi. "1980 öncesinde faşist güçlerin devrimci harekete yöneltiği saldırılardan yalnızca "biri olduğu belirtilen katliamın şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra 'Kahrolsun faşizm! 16 Mart'ın hesabı sorulacak! polisidare işbirliğine son! İnsanlık Onuru İşkenceyi yenecek! sloganları atıldı.

16 MArt 1978 tarihinde İstanbul Üniversitesi'nde çıkan öğrencilerin üzerine açılan ateş sonucu 7 öğrenci öldürülmüştü.

ODTÜ Öğrenci Derneği Yönetim Kurulu Hükümete Bir açık Mektup yazdı. Aşağıda mektubun tam metnini yayınlıyoruz.

Sayın Başbakan,

Bilindiği gibi üniversitemiz kampüsü şehrin bir hayli dışındadır. Son birkaç yıldır rektörlük tarafından öğrencilerden ulaşım gereksiniminin karşılanması gerekçesiyle bir miktar ücret alınmaktadır. Her yıl artan bu miktar son dönem 30 bin liraya geldiğinde öğrencilerin mali olanaklarının sınırını çoktan aşmıştı ve bu gidişe dur demek için Öğrenci Derneği harekete geçti.

Sorunu üniversite yönetimiyle birlikte çözme perspektifiyle hareket eden dernek yönetimi rektörlükle diyalog kurma çabasına girişti. Gerek bizlerle yaptığı özel görüşmelerde, gerekse tüm öğrencilere açık düzenlenen söyleşide sayın rektör bu konuda üniversiteye çok sınırlı bir ödenek ayrıldığını ve ayrıca sorunu kökten çözecek olan, turizm şirketleri kâr etsin diye yaz dönemi dışında atıl duran otobüslerin yüksek fiyatlarla kiralanması yerine, üniversiteye otobüs satın alınmasının hükümetçe yasaklandığını açıklıyarak bu konuda elinin kolunun bağlı olduğunu ve sorunun kendisini aştığını belirtti.

Sayın rektörün beyanları yalnızca 30 bin lirayla sınırlı olmayan sorunun aslında ülkemizde eğitimin paralı olmasından ve üniversitelerin mali açıdan özerk olmamasından kaynaklandığı yolundaki görüşlerimizin doğruluğunun kanıtlarından yalnızca birisidir.

Devletin temel gelir kaynağı bizlerin aileleri ve çalışan arkadaşlarımız da dahil tüm vatandaşlardan toplanan vergilerdir. Bizlere parasız öğrenim sağlamak ve halkımızın diğer temel gereksinimlerini karşılamak yerine bu kaynaklar nereye sarfedilmektedir? Faizi anaparasından fazla olan dış borç ödemeleri aracılığıyla Batı finans tekellerine, emperyalizmin gerginlik yaratma politikasına alet olmaktan başka bir işe yaramayan askeri harcamalar aracılığıyla silah tekellerine aktarılan kaynaklar bilinirken gençliğin parasız öğrenim görmesini sağlamak için yeterli kaynak bulunmaması hiç mi hiç inandırıcı değildir.

Öte yandan üniversitelerimizin devlete mali açıdan göbekten bağlı olması okul yönetimlerini siyasi iktidara ve onun ardındaki güçlere karşı elpençe divan bırakmaktadır. Oysa bilim yuvası olması gereken üniversiteler özgürce bilim üretebilmek için iktidarın her türlü müdahalesinin dışında olmalıdır.

İşte bu gerekçelerle biz ODTÜ öğrencilerinin temsilcileri olarak eğitimin parasız, üniversitelerin mali açıdan özerk olması gerektiğini savunuyor ve bunun sağlanması için gerekli yasal düzenlemelerin yapılmasını talep ediyoruz.

ODTÜ-ÖD YK

DÜZELTME

Geçen sayımızda yer alan ÜNİVERSİTE-TÜRKİYE başlıklı yazının yazarı Sinan Kayalıgil'in ünvanı Yardımcı Doçent Doktor olacaktır.

20. sayfadaki Öykünün yazarı Aras Özgün olacaktır.

18. sayfada yer alan İmge Kitapevinin reklamında ODTÜ öğrencilerine indirim spotu teknik bir hatadır. Düzeltir, özür dileriz.

ÖĞRENCİ DERNEKLERİ PLATFORMU İSTANBUL'DA TOPLANDI

Yaklaşık 80 dernek temsilcisinin katıldığı platformda, en çok üyeye sahip (yaklaşık 900) üniversitemiz Öğrenci Derneği, temsilcisi Dernek Başkanı Murat Deniz ve gözlemciler Başkan Yardımcısı Taner Duman ve YK üyesi Süleyman Kaya ile temsil edildi.

Platformda temsilcilerin ve gözlemcilerin sağlıksız seçilmiş olmaları tartışmalara yol açtı. Henüz tüzel kişilik kazanmamış, üye sayısı belli olamayan, kapatılmış ya da henüz kurulma aşamasındaki derneklerde temsilcilik konusunda sorunlar çıktığı anlaşıldı.

İki gün süren platformun gündemi Nisan'da yapılması düşünülen "Gençlik Kurultayı" idi.

İlk gün kurultaya derneklerden gelecek temsilcilerin, temsilcilik mi yoksa delegasyon biçimiyle mi seçilecekleri tartışmasıyla geçti. Yapılan oylamada temsilcilik çıktı ve böylece kurultayda, 900 üyeli üniversite öğrenci derneği olan ODTÜ-ÖD de, üye sayısı 20-30 ya da çoğunlukla bilinmeyen taşra ya da fakülte dernekleri de birer temsilci ile temsil edilecekler.

Platformda ODTÜ-ÖD temsilcisi, kurultayın gerçek bir gençlik kurultayı olabilmesi için, Öğrenci Dernekleri dışındaki rektörlüklere bağımlı örgütlenmelerin temsilcilerinin de (UGT, tiyatro, satranç vb. kol ve kulüplerin de) çağrılması gerektiğini belirtti ve şöyle devam etti:

"İstesek de istemesek de öğrencilerin bir kısmı dernekler dışında örgütleniyor. Bu kitleyi görmezlikten gelemeyiz. Öğrenci kitlesinin bizim dışımızdaki çoğunluğunun düşüncelerine ve istemlerine kulak tıkayıp, kendi kendimize bir yerlere kapanarak doğru önderlik yapamayız. Bizden farklı düşünenlerle aynı yerde bulunmaktan korkmayalım. Kurultayın Dernekler Platformundan farklı bir yapı, gerçek bir Gençlik Kurultayı olabilmesi için en geniş kesiminin temsilcilerini barındırması gerekir."

ODTÜ-ÖD temsilcisinin bu önerisi "Gençliğin devrimci hareketinde bulunmayanların Kurultayda da bulunamayacağı" gerekçesiyle reddedildi.

İkinci günün sonunda ilginç bir tartışma daha oldu. Siyasi partilerin, YÖK Başkanının, M.E. Bakanının ve rektörlerin konuk olarak çağrılmaları üzerine yapılan oylamada "çağrılmasınlar" çıktı. Böylece iki gün boyunca yerel seçimler öncesi salonlarını platform toplantıları için veren siyasi parti de "eninde sonunda bir burjuva partisi" olduğu gerekçesiyle çağrılmıyor.

Kurultay'ın sonunda bir öğrenci Hakları Bildirgesinin yayınlanması da kabul edildi.

THE PERFECT PARTY

Erkal Eren

İkinci dönemin başında üniversitenin ilan panolarında "The Perfect Party" adında bir parti duyurusu vardı. 4 Mart günü yapılacağı açıklanan partinin biletleri Best Chıcken'da 6 bin liraya satıldı. Oysa 4 Mart'ta partiye gidenler biletlerin geçersiz olduğunu öğrendiler ve tekrar para ödemek zorunda kaldılar. Sözkonusu öğrencilerin bir bölümü partiyi düzenlediği öğrenilen Hazırlık 19-B'den Taner ve arkadaşlarından paralarını geri alabildiler. Taner'in adının geçen yıl da benzer bir olaya karıştığı öğrenildi.

Bu partiyi düzenleyen arkadaşların tutumu şaşırtıcı değil. Yurdumuzda insanlar tatmin olmaz bir daha çok kazanma dürtüsünün esiriler. Çevremiz yasaların boşluğundan yararlanarak haksız kazanç elde edenler ile dolu. Basında gün geçmiyorki yeni bir hayali ihracat, vb. davası yeralmasın. Üstelik bu kişiler zaman, zaman halk tarafından bir kahraman gibi karşılanıyor. Özellikle çocuklar ve gençlik hep köşe dönme arzusu ile yapılanıyorlar. Onlara birlikte üretmeyi, paylaşmayı teşvik eden yapılar olmadığı için bu arkadaşlar birbirlerine kazık atmaya başlıyorlar.

Daha nice 'Perfect Partylere'

❑ Babasının malı olmayan TV'de (çünkü yasalarımıza göre TRT devletin malı, Özal'ın babasının değil) Başbakanımız, Sayın Özal, Erdal İnönü'nün, ODTÜ'de rektörlük yaptığı yıllarda, Deniz Gezmiş gibi hiç adam öldürmemiş azılı anarşist katilleri nasıl koruduğunu anlatıp, kısaca kendisinin de o yıllarda ODTÜ'de yüksek matematik (takriben 1 metre 50 santim kadar) dersi verdiğine de değinmişti. Böylece, aziz milletimiz öz iradesiyle, oyunu anarşistleri koruyanlara değil, bu milletin çocuklarına, yüksek matematik dersi veren öz evlatlarına verebilme şansına sahip oldu.

❑ ODTÜ'de yüksek matematik dersi vermiş olan sayın başbakanımız bir ilkokul çocuğuna bir matematik sorusu sordu Çocuk soruyu çözemeyince, eski matematik hocamız, Sayın Turgut Özal çözmeye kalkıştı fakat başaramadı.

Soruyu başbakanımıza Yeni Katılım'ın bir hediyesi olarak çözüyoruz.

Soru: İki musluktan biri bir havuzu tek başına üç saatte,diğeri iki saatte doldurursa, ikisi birden kaç saatte doldurur?

Yanıt: 1 saate

❑ Time Dergisi direktöründen bir mektup geldi. İngilizce yazılmış mektubu anlamak için ingilizcemiz yetmedi. Aynen basıyoruz, bir okurumuz çevirisini yapıp, gönderirse seviniriz.

" Dear, Yeni Katılım Competent, please quit publishing Yeni Katılım; there's a big decrease in sales of Time. Thanks"

❑ Kızılay'daki ODTÜ belediye otobüs duraklarında ODTÜ'lü Öğrencilerin itiş-kakış otobüse saldırmalarını gören, yaşlı bir 100. Yıl yolcusu:

"Bu çocuklar da otobüse böyle binmeyi bizim köylülerden gördüler" Allahtan bu amca bizi servislere binerken görmüyor.

❑ Geçen hafta ODTÜ yurtlarında kalmakta olan herkes posta kutusunda soyadıyla ailesine gönderilmiş aynı boyda, inceuzun zarfları buldular. Zarflar, Anap Çankaya Belediye başkan adayı, ODTÜ öğretim üyelerinden Erkan Tapan tarafından gönderiliyordu. Broşürün kendini tanıtan kısmında, Tapan, ODTÜ Endüstri Yöneticiliği Bölümünden mezun olduğunu anlatıyor. Haber bize ulaştığından beri ODTÜ'de bu bölümü arıyoruz.

Ben, Erkan Tapan. 1941'de Ankara'da doğdum. ODTÜ Endüstri Yöneticiliği Bölümü'nden mezun oldum. Rotterdam Erasmus Üniversitesi'nde, Endüstri Ekonomi Yüksek Lisansı ve Sanayi Organizasyonu doktorası yaptım. Hollanda Çalışma Bakanlığı Müşavirliği'nde ve Hollanda İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nda görev aldım. Daha sonra ülkemiz özel sektörünü çeşitli büyük kuruluşlarında yöneticilik yaptım.

Beni, daha çok, ülkemin ve halkımın hizmetinde 3,5 yıl onurla taşıdığım bir görevden, Sümerbank Genel Müdürlüğünden tanırsınız. Halen ODTÜ Öğretim Üyesiyim. İngilizce, Almanca ve Hollandaca biliyorum. Evliyim. Üç çocuğum var.

❑ Bir Sorgudan:

• Konuş ulan kominist misin?

• Hayır ben anti-komünistim.

• Neee? Hem de antisi haa!

- Kim lan o? Serdar mıdır, nedir? Livaneli'ye arabesk yapıyor demiş:

Kamu Yönetimi 3. Sınıf
Bülent Yörenç

DUYURU

Yemekhaneye vereceğiniz her 500 TL size tepsi, çatıl, bıçak ve bazan de yemek olarak geri dönecektir. Her yemekten önce 500 TL verip fiş almayı unutmayınız.

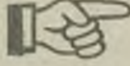
Kıssadan hisse (Sakıp Sabancı):

Karnı acıkan her kişi almalı bir yemek fişi.

Yemek fişi almayan ODTÜ'lülerden bir enstantane (Afrikalı aç bebeler)

❑ Galatasaray-Monaco maçını Özal'ın izlemesine rağmen, Galatasaray turu geçti.

Galatasaray-Monaco maçından sonra bir yurt kantini

❑ 1- Ben, ODTÜ'yü bir şehir, kendimi de bu şehrin belediye başkanı olarak görüyorum.

2- Jandarma orda kendi kendini koruyor.

3- Yapmayın çocuklar onlarda Türk askeri.

ODTÜ REKTÖRÜ

GİZLİ ÖRGÜT

Bu oyunu bir arkadaşıma, varsayalım ki adı Ali olsun, oynamışlar. Onun ağzından aktarıyorum.

"Odaya geldiğim bir hafta olmuştu. Bir akşam odada garip hareketlemeler oldu. Bir sürü insan odaya girip çıkıyordu. Sonunda hareketlenme durdu. Odanın içinde tanımadığım pek-çok kişi vardı ve bana bakıyorlardı. İçlerinden birisi yanıma geldi.

- Bize para vereceksin.
- Niçin?
- Bizim örgütümüz var, ona yardım için.

Ali biraz sert çıkar.

- Ben sizin görüşlerinizi bilmiyorum, öğrenmeden ve onaylamadan para filan vermem.
- Pekala, şimdi toplantımız var, toplantıyı dinle ve kararını ver.

Ve toplantı başlar. Ana gündem maddeleri, Suriye'den silah akışının kesildiği, İran'dan getirmenin çok zor olduğuydu. Bunlara dayanarak içlerinde bir casus olduğuna karar verip, casusu yakalamak için öneriler düşünürler. Bu arada bir kişi, Ali'ye yaklaşır ve, "sen bunlardan korkma, bir derdin olursa yanıma gel" diye fısıldar. Neyse, toplantı olağan bir akış içinde devam ederken odaya, oldukça iriyarı birisi girer.

"Casus tabiki, Ali'nin yanına gelip, kulağına birşeyler fısıldayandır. Ali'den para isteyen'in öncülüğünde, sorgu ya da dayak faslı başlar. Sonunda herşey itiraf ettirilir.

Devamını Ali anlatsın:

"Benden para isteyen adam, içeri sonradan giren çam yarmasına "bunu havuz inşaatının oraya götür ve öldür" diye emir verdi. Birden korkmaya başladım. Casus, ne olur beni öldürmeyin diye ağlıyordu. Onu sürükleyerek çıkarttılar. Toplantı tekrar başlamıştı ki birisi beni göstererek "bir dakika" dedi. "Biraz önce casus bunun kulağına bir şeyler fısıldamıştı. Bu da casus olabilir".

Tahmin edileceği gibi Ali'yi soğuk bir ter basar ve hiç ummadığı bir anda ölümün karanlık yüzünü görür.

- Çok şaşırmıştım. Onlara casusun bana dediklerini anlattım ama inanmadılar. Gittikçe daha çok korkuyordum. Nihayet ikna olur gibi oldular. Bana, "tamam sana inanıyoruz ama yemin edeceksin" dediler. Odanın kapısında asılı olan odalar yönetmeliğinin önüne getirdiler beni. Sol yumruğumu, sağ ayağımı kaldırttılar. Söylediklerini aynen tekrar etmemi söylediler ve bir şeyler söylemeye başladılar. Aynen tekrarlarken arkamda kahkaha sesleri duydum."

Ali orada yemin ederken aslında, anne ve babasını ne kadar sevdiğine dair vs şeyler söylediğini sonradan öğrenir.

- Birden sinirlerim boşaldı; hüngür hüngür ağlamaya başladım.

DOĞRAMACI DA KONUŞTU

Hüseyin BAYER

Üniversiteleri dinliyordum, gözlerim kapalıydı. Önce hafiften bir ses yükseldi: **"Özerk-Demokratik Üniversite İstiyoruz!"** sonra derken her yan feryad-ı figan. Neymiş efendim, üniversiteler mali, idari ve bilimsel özerkliğe sahip olmalıymış, eğitimin içeri demokratikleştirilmeliymiş; neymiş efendim, gök mavi, orman yeşilmiş.

Cennetten kovulduğundan beri Adem'in, gelmiş geçmiş, dünyadaki bütün üniversitelerin içinde **-en özerk-** bizim üniversitelerimizdi. Öyleyse neydi bu geçimsizliğin alemi. **"YÖKsek değil, Yüksek Öğrenim İstiyoruz."** Görüldüğü üzere bunlar ihraktı, hem dış, hem iç. kökdışardaydı bunların. Kast ettikleri YÖK'ün bütünlüğü **- maddi ve manevi varlığı-** ve de güvenliğiydi.

Neler yapmadık şu üniversite için, kimimiz yaşadık, kimimiz öldük. İnce eleyip sık dokuduk. Canına okuduk beş bin öğretim üyesinin içlerinden biri **"işsiz kalan üniversitedir"** demiş. **"1402'lİkler"** görevlerine iade edilmeliymiş. Sevsinler Şeytan canımı alsın çocuklar, sokarsam adamları YÖKİSTAN'dan içeri, dedim demesine Gelir, görün ki...

Neyse çocuklar, bu masal burda biter, demeyi öylesine çok istedim ki. Bitecek gibi değil , Lakin... Bilirsiniz, parayı veren düdüğü çalar, televizyonda reklamlar, neşemize neşe katar. **"Paralı Eğitime Son!"** dedi biri. Kim dedi? Değişen nedir ki dün ve bugün? Veren parasını elbet okur okulunu.

Gel zaman git zaman, üniversitelerde öğrenciden çok polisin olduğu iddia edilir olmuş. Gel zaman git zaman bu polislerden biri öğrenciye silah çekmişmiş. Polis dışarıymış, bilim içeriymiş. Sorarım size. Ne zamandan beri, polis dışardaydı, bilim içerde. Her şey yerlerinde; **"Go home, police!"** O zaman, derler ki adama **'Come in, student-**

Aman siz bari durun çocuklar, siz de uyup onlara, başlamayın feryad-ı figana; döndü devran, devir değişti artık memeyi ağlamayan bebeğe veriyorlar, dediysek te kar etmedi **"Örgütlü-Birleşik Güç Yenilmez!"** Yok mirim, bumemleketin topu, gizliden gizliye komünist.

NEDENSIZ YARIN

Soluklanmak istedim çiy kokusunu sabahın
hiltonların havası sardı burnumu
kaldırımda su satan çocukları saydım
ışıkları köreldi kalbimin
bu günün akşamı sarstı beni
nedensiz ölümü kelebeğimin.
Bu yarınlar mı benim.

KIRMIZI KAZAK

Beni ısıtan elektirik değil artık
kırmızı kazak
Kıpkırmızı yüreğimin üzerinde
kıpkızıl ilmik ilmik dolanarak
Her ilmiğinde bir ben
bir de o bir
buluşup bir kaybolarak
attığım her beş adımda bir
bir duvara rastlayarak
Rastladığım her duvara
önce özgürlüğün Sonra senin
adını kazıyarak
Ne beni atana
ne bana varana kızarak ama her adımımda
daha da kızararak
yürüyorum kazaklar
örmüş kadınlarımız düğüm düğüm
Mapushaneler hücre hücre
Kırmızı kazaklar doldurmuş hücreleri
ölüm ölüm
Kırmızı kazağı ören kız
seni düşünüyorum ve artık
ü ş ü m ü y o r u m